

Tarihsel mirasın ışığında güne yüklenelim! Günün gereklerini karşılayarak geleceğe yön verelim!

Gerek geçtiğimiz sene 100. yılını geride bıraktığımız bu yıl 101.'sini kutlayacak olduğumuz şanlı Ekim Devrimi, gerekse de 100. yılına ulaştığımız Alman Kasım Devrimi dünya proletaryasına ve komünistlere bu yönde zengin bir tarihsel miras bırakmıştır. Devrim lokomotifinin hangi durumlarda yakalanıp tarihsel seyre nasıl şekil verilebildiği ve yine tersine kaçırıldığında ise insanlığın başına ne tür belaların sarıldığına dair engin deneyimler içeren bu mirastan öğrenebilmek her zamankinden daha elzem bir ihtiyaç olarak duruyor karşımızda.

Başından itibaren bu bilinç açıklığı ve misyon duygusuyla hareket eden, "Yeni Ekimler" şiarıyla yola çıkan komünistlerin, ilmik ilmik ördüğü, bedeller pahasına inşa ettiği "Yeni Ekimlerin Partisi'nin" de 20. Kuruluş yıldönümünü de kutluyoruz aynı zamanda. "Yeni Ekimler" şiarıyla yola çıkan komünistler olarak, proletaryanın "göğü fethetme" tarihsel misyonunu yerine getirebilmek için, onun yenilgiler ve zaferler dolu devrimci mirasından en iyi şekilde yararlanmasını bilecek ve Türkiye işçi sınıfının bu onurlu mücadelede hak ettiği yeri almasını sağlayacağız. **S.9**

TKİP dava tutsağı Onur Kara'nın yazısı...

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 40
26 Ekim 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

Kriz ve işçi hareketi

Krizin yıkıcı etkileri her geçen gün daha da derinleşiyor. Yaygınlaşan işten çıkarmalar, ardi arkası kesilmeyen zamlar, eriyen ücretler, ücretsiz izinler, fazla mesai dayatmaları, kitlesel boyutlara ulaşan iş kazaları, iyice ağırlaşan çalışma ve yaşam koşulları...

5

Demokrasıcılık oynamaktan bıkmadılar!

Yerli-mili tartışmalarıyla şişirilen duygular, "ant" tartışmalarıyla karıştırılan kafalar derken, bu tartışmalar en çok da sermayeyi rahatlatmaktadır.

15

Brezilya seçimleri ve sağın yükselişi

Brezilya'da eski devlet başkanı Dilma Rousseff'i 2016'da deviren "Amerikancı sivil darbe"nin ardından 7 Ekim'de ilk devlet başkanlığı seçimleri yapıldı.

20

"Yanımdayız Derneği" kimin yanında?

Bu dernek, kadınların değil, kadın işçilerin hiç değil, bu sorunu döne döne üreten sermaye düzeninin ve sermaye sınıfının çıkarlarının yanındadır.

Sermaye ve saray rejiminin ablukasına karşı... Sınıfın mücadele dinamikleri ortak dava etrafında birleştirilmelidir!

S.3

Kriz ve işçi hareketi

Krizin yıkıcı etkileri her geçen gün daha da derinleşiyor. Yaygınlaşan işten çıkarmalar, ardi arkası kesilmeyen zamlar, eriyen ücretler, ücretsiz izinler, fazla mesai dayatmaları, kitlesel boyutlara ulaşan iş kazaları, iyice ağırlaşan çalışma ve yaşam koşulları...

İşçi hareketi ve sınıf kitleleri cephesinden bu saldırılara anlamlı karşı koyuş örnekleri henüz yok denecek kadar az. Bu durum esasen şaşkırtıcı da değil. Zira işçi sınıfı krizi, bilinç ve örgütlülük düzeyi açısından en geri koşullar içinde karşılanıyor. Krizin daha da şiddetlenmesi ve uzun vadeye yayılmasının bu durumda ne tür değişikliklere yol açabileceğini önden kestirmek ise çok mümkün değil. Ancak sermaye krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkaran politikaları uyguladığı sürece, mücadele eğiliminin güçlenip yaygınlaşması güçlü bir olasılıktır.

Başta sol çevreler olmak üzere birçok kesim bu olasılık üzerinden krizi izliyor. Düzen muhalefeti de dahil birçok çevre, işçi sınıfının nihayet sahneye çıkıp yıkama da AKP'yi hiç değilse sallamasını, ona seçmen tabanı olmaktan çıkıp böylece oy oranını düşürmesini umuyor ve bekliyor. Bekliyor diyoruz, zira şu veya bu biçimde bu beklentiyi taşıyanların bu konuda yaptıkları çok az şey göze çarpıyor. Düzen solu ise neredeyse hiçbir şey yapmıyor. Kriz üzerinden izlediği "siyaset" in içeriği, düzen solunun sermaye sınıfının hizmetindeki konumunu bir kez daha gözler önüne seriyor. Gene de, düzen partilerinin değilse bile tek adam rejimi karşıtı bazı kesimlerin ilgisini işçi sınıfı ve emekçilere çevirmiş olması olumlu bir gelişme olarak değerlendirilmeli.

Sınıf hareketiyle bağına ne yapıp edip AKP'yi devirmek çizgisinin ötesinde tanımlayabilenler için durum biraz daha farklı kuşkusuz. Krizin işçi hareketini derleyip toparlamasını ve nihayet siyaset sahnesine çıkarmasını bekleyenlerin sayısı da kendi içinde az değil.

Derinleşen ekonomik krizin yol açacağı sonuçlar, AKP'nin oy tabanını belli oranda eriterek, birçok açıdan sıkışmış

olan rejimin bir de buradan darbe almasına yol açar mı? Bu konuda elbette kesin şeyler söylenemez ama krizin sonuçlarının sınıf hareketinin on yılları bulan yapısal sorunlarını bir çırpıda çözemeyeceği yeterince açık olmalıdır.

Derinleşen ve belli bir zaman dilimine yayılan bir kriz durumu tabii ki sınıf ve kitle hareketinin gelişimi için önemli imkânlar ve dinamikler yaratıyor ve yaratacaktır. Mücadelenin tabanı genişleyecek, belki de geniş kitleleri mücadeleye sürükleyecektir. Ancak, gerçekleşmesi durumunda bile bunun kendiliğinden kararlı ve sonuç alıcı bir mücadeleye yol açacağını düşünmek, sınıf hareketinin ve işçi kitlelerinin gerçek durumuna gözlerimizi kapatmak anlamına gelecektir.

SINIF HAREKETİNİN VE EMEKÇİLERİN İÇİNDE BULUNDUĞU CENDERE

Sınıf hareketimizin yapısal sorunları biliniyor. Belli çıkış arayışlarına rağmen sınıf hareketi içinde sıkıştığı kısır cendereyi uzun yıllardır aşamamaktadır. Yer yer kendini ortaya koyan güçlü mücadele örnekleri, ya hareketin genel tablosunda bir değişiklik yaratmadan kısmi kazanımlarla geri çekilmektedir ya da hareketin mevcut tablosu içinde hiçbir kazanım elde edemeden ezilmektedir. Genellikle yaşanan da bu ikincisidir.

Hareketin birleşik karakterden yoksun parçalı ve dağınık yapısı, '89 "Bahar Eylemleri"nden bu yana sürmektedir. Eylem kapasitesindeki darlık kendini sık sık dışa vuran militan mücadele örneklerine rağmen aşılammakta, bilinç düzeyindeki gerilik alt edilememekte, neredeyse sınıfın tek örgütlülüğü olan sendikalarındaki bürokrasinin bozucu etkisi sökülüp atılmamaktadır.

Siyasal baskı ortamının yarattığı ürküntü, dinsel gericiliğin geniş işçi kitleleri arasındaki genişleyen etkisi, toplumsal gerilimlerin ve siyasal süreçlerin yarattığı kutuplaşma, Kürt sorunu merkezli şoven-milliyetçi söylemlerin tahrip edici sonuçları vb., örgüt ve mücadele düze-

yindeki geriliği tamamlayan ve gerisin geri bunu besleyen faktörler olarak varlığını sürdürmektedir.

KRİZ KARŞITI MÜCADELENİN GÜNCEL TABLOSU

Kriz sürecinin kısa zamanda sınıf hareketinde ve işçilerin mevcut durumunda köklü değişikliklere yol açması beklenmemelidir. Krizin açığa çıkaracağı mücadele dinamikleri, bugünkü bilinç ve örgütlenme düzeyi düşünüldüğünde, ancak etkili bir devrimci siyasal müdahaleyle anlamlı sonuçlar yaratabilir.

Sol hareketin sınıf hareketi ile mevcut ilişkisi, bugünkü "sınıfa ilgi"nin gerçek sınırlarını da ortaya koymaktadır. Yazık ki tablo iç açıcı değildir. Söylemi ne olursa olsun sol hareketin sınıfa ilgisinin konjonktürel olduğu bir olgudur. Türkiye'de içine girilen yeni sürecin bu bağı güçlendireceği düşünülebilir. Ancak bunun gereken biçimiyle kurulabilmesi, sınıf hareketinin kendi iç gelişmelerinden çok sol siyasal yapıların kendi iç evrimleri ile mümkündür. Geleneksel sol hareketin kriz merkezli olarak sınıfa gösterdiği ilgi, sınıf merkezli bir siyasal mücadele kavrayışına dayanmadığı ölçüde, geçici olmaya mahkumdur. Bu konuda nispeten daha "kavrayışlı" ve ilgili görünen bazı reformist çevrelerin ise, mücadele şiddetlendikçe hızla hareketin gerisine düştükleri son dönemde yaşanan birçok örnekten biliniyor. Dahası, sendikal bürokrasinin en küçük bir hareketlenme gösterdiği her durumda, doğası gereği bu reformist çevreler derhal ve kolayca ona yedekleniyorlar.

Geçmiş yıllardaki kriz ve genel saldırı süreçleri düşünüldüğünde, tabandan gelen basıncın alt kademedan başlayarak sendikal bürokrasiyi harekete geçmek zorunda bıraktığı örnekler sık sık rastlanabiliyordu. Çoğu hava boşaltma niyeti taşıyan Ankara merkezli büyük işçi eylemleri bu basınçların ürünü olarak düzenleniyordu. Alt kademe sendikacılar tam da böyle dönemlerde, "tabanın

sesini temsil" iddiasıyla üst yönetimlere bayrak açıp ayrı platformlar oluşturulabiliyorlardı. Bu platformlar bir yanıyla hareketin belli sınırlarda tutulması işlevi görseler de, öte yandan sınıf içindeki öncü kesimlerin toplandığı zeminler olarak mücadeleyi ilerletici bir merkez rolü oynayabiliyorlardı.

Sermaye uşağı kimliğini on yıllar içinde yeterince kanıtlamış üst kademe sendikal bürokrasiyi bir yana bırakalım. Ondand kopma gücünden yapısal olarak yoksun, bu nedenle temel davranış biçimleriyle onunla bütünleşen alt kademe sendikal bürokratlarının kriz karşısında yapabilecekleri de bir hayli tartışmalıdır.

Tüm bunları unutmamak kaydıyla, sınıf devrimcileri, sendikal ve siyasal alandan kriz gündemiyle bağlantılı her türlü mücadele arayışını dikkatle izlemelidirler. Mücadele arayışına yanıt oluşturmaya çalışan her anlamlı çaba desteklenip teşvik edilmelidir. Taban örgütlülüğü ve inisiyatifi, fiili-meşru mücadele çizgisi, kapitalizmin krizini çözmeye değil derinleştirmeye yönelik bir müdahale hattı ve nihayet sınıfın bağımsız siyasal bir tutumla mücadele sahnesine çıkmasını her şeyin önüne koyan bir bakış, temel hareket noktalarımızdır.

Krizle karşı oluşan dinamikler, fabrika merkezlerine ve sanayi havzalarına dayalı belli örgütlenme biçimleri (birlikler, fabrika kurulları, işçi platformları, işyeri komiteleri) etrafında toparlanmaya çalışılmalıdır. Ancak sınıf hareketinin parçalı ve dağınık yapısı düşünüldüğünde, krize karşı mücadelenin esas alanının halen fabrikalar olduğu gerçeği bir an bile unutulmamalıdır.

Ekonomik-sosyal saldırılar ile demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı arasındaki bağ döne döne işlenmeli, buna dayalı bir pratik mücadele hattı izlenebilmelidir.

Toplumsal kutuplaşma ve bunun beslediği siyasal sorunlar konusunda gerçekleri dosdoğru ortaya koyan kapsamlı bir propaganda-ajitasyon faaliyeti, önümüzde duran görevlerden bir diğeridir.

Yaşanan ücret kayıpları ve artan hayat pahalılığı düşünüldüğünde, yaklaşan asgari ücret ve unutturulmaya çalışılan "Ocak zamları" dönemi, birçok fabrikada başlayacak olan sözleşme süreçleri, mücadelenin keskinleşeceği dönemler olmaya bugünden adaydır.

Devrimci sınıf çalışmamız mevcut temposunu adım adım yükselterek, bu süreçleri en iyi şekilde değerlendirmeye odaklanmalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/40 * 26 Ekim 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Sermaye ve saray rejiminin ablukasına karşı...

Sınıfın mücadeleye dinamikleri ortak dava etrafında birleştirilmelidir!

Kapitalizmin yapısal sorunlarından biri olan kriz, saray rejiminin icraatlarıyla içinden çıkılmaz bir hal aldı. Krizi önlemek adına alınan her önlem, dolaysız bir şekilde işçileri, emekçileri vuruyor. Bunun başka türlü olması da mümkün değil. Zira AKP iktidarı sermayenin demir yumruğudur. Her icraatıyla kapitalist sınıflara hizmet edecektir. Varlık nedeni de budur zaten.

ÇOK YÖNLÜ BUNALIM VE MORAL ÇÖKÜŞ

Toplumsal meşruiyetten yoksun olan saray rejimi, sadece ekonomik-mali kriz değil, aynı zamanda siyasi, sosyal ve ahlaki krizler içinde debeleniyor. Cemal Kaşıkçı'nın parçalanmış cesedi üzerinden yürüttüğü kirli pazarlığı nakde çevirmesi, dinci iktidarın ahlaki çöküşün dip çukurunda olduğunu gözler önüne serdi.

Meşruiyet üretme zeminini yitirmiş, din istismarında bütün sınırları aşan, kitlelerle ancak şiddetin diliyle iletişim kurabilen saray rejimi, açmaz içinde debelendikçe emekçiler için daha tehlikeli bir hal alıyor. İşçileri, emekçileri sefaletle doğru sürüklerken, aynı anda ahlaki yozlaşmayı da dayatıyor. Zira kitleleri sefaletle sürükleyen rejime ve temsil ettiği kapitalistlere karşı direniş geliştirilmediği zaman, ahlaki çöküşün önüne geçmek de zor olacaktır.

SINIF HAREKETİNDEN ÖLESİYE KORKU

Saray rejimi toplumu terörize edip sindirme politikasını pervasızca uygulamasına rağmen işçi sınıfını, emekçileri, gençliği teslim alamıyor. Birçok yerde gerçekleşen eylem ve direnişler, emekçilerin teslim olmaya değil, mücadeleye meyyal olduğunu kanıtlıyor. Direnen işçilere karşı sergilenen tahammülsüzlük, iktidarı sarsabilecek tek gücün, işçi sınıfının eyleminden duyulan korkunun dışavurumudur.

3. havalimanı işçilerinin maruz kaldığı saldırıların da gösterdiği gibi, saray rejiminin efendileri, hak arama mücadelesine cüret eden işçileri düşman belliyor. Zira her direnişin sonlarını yaklaştıracağı farkındalar. Bundan dolayı, direnen işçileri ve onlarla dayanışma gösteren ilerici devrimci güçleri hedef alıyorlar.

Bu saldırganlığın bir tesadüf olma-

Birleşik sınıf hareketi farklı sektörlerden, farklı işletmelerden işçilerin ortak bir sınıfsal dava etrafında birleşmeleri ve bu uğurda meşru-militan bir mücadeleye atılmalarıyla gerçekleşecektir.

dığını özellikle vurgulamak gerekiyor. Faşist MHP ile Perinçekçi dalkavukların desteğini de arkasına alan AKP iktidarı sınıf hareketinin gelişiminin önüne geçebilmek için planlı ve sistemli hareket ediyor. Bu pervasız saldırganlığı püskürtebilmek için emekçilerin önünde birleşik, meşru, militan bir mücadele hattının geliştirilmesi dışında bir seçenek bulunmuyor.

BİRLEŞTİRİCİ EKSEN

3. havalimanı işçileri başta olmak üzere farklı kentlerde, farklı sektörlerde çalışan işçilerin mücadeleye atıldıklarını görüyoruz. Sınıf bölüklerinin geliştirdiği bu onurlu çıkışlar toplumun ilerici dinamikleri için hem umut kaynağı oluyor hem mücadele eden işçilerle dayanışma eğilimini güçlendiriyor.

Dikta rejimin kabus gibi ülkenin üzerine çöreklediği bir dönemde işçilerin gerçekleştirdiği direnişleri ve bu direnişlerle dayanışma için platform oluşturulmasını önemli gelişmeler saymak gerek. Bunlar hem birleştirici gücün işçi sınıfı olduğu gerçeğine hem ilerici kitlelerde mücadele eğiliminin diri olduğuna işaret

ediyor. Birleştirici gücün eylemi geliştiği hem ilerici dinamikleri harekete geçirebilecek hem kendi etrafında toparlayabileceklerdir.

BİRLEŞİK, MILİTAN, KİTLESEL SINIF HAREKETİ İHTİYACI

Sınıf hareketi ve dayanışma eylemlerinin verili koşullardaki zayıflığı halen belli yerellerle sınırlı olması ve her direnişin kendi mecrasında akıyor olmasından kaynaklanıyor. Ancak krizin yıkıcı sonuçları ve saray rejiminin saldırganlığındaki pervasızlık hem işçi ve emekçilerden hem toplumun ilerici-dinamik kesimlerinden yansıyan mücadele eğiliminin güçlenmesini kaçınılmaz kılıyor.

Hem tek tek kapitalistlerin fabrikalarda ve işletmelerde sergilediği fütursuzluk hem sermaye sınıfının vurucu gücü sıfatıyla AKP iktidarının izlediği politika, yerel direnişlerin süreci tersine çevirmeye yetmeyeceğine işaret ediyor. Tek tek fabrikalarda, işletmelerde taban örgütlülüğüne yaslanan grev, direniş ve eylemlerin kuşkusuz ki büyük bir önemi var. Zira bu tür direnişler olmadan sınıf hareketinin gelişmesinin koşulları oluşmaz. An-

cak bu direnişlerin etkili birleşik bir harekete dönüşebilmesi için de fabrikaların sınırlarının dışına taşması gerekiyor.

Hareketin tek tek fabrikaların "dar sınırları"ni aşması taban örgütlülüğünü esas alan birleşik-militan bir sınıf ve kitle hareketinin yaratılması yönünde atılmış önemli bir adım olacaktır.

Birleşik hareketten sendikalar birliği ya da sol çevrelerin birliğini anlamamak gerek. Bu tür birliklerin birleşik, militan, kitlesel bir sınıf hareketi yaratmak için oluşturulmasının elbette büyük önemi var. Bu rolü oynadıkları ölçüde bu birlik veya platformlar misyonlarını yerine getirmiş olacaklar.

Birleşik sınıf hareketi ise farklı sektörlerden, farklı işletmelerden işçilerin ortak bir sınıfsal dava etrafında birleşmeleri ve bu uğurda meşru-militan bir mücadeleye atılmalarıyla gerçekleşecektir. Bu hem krizin faturasının kapitalistlere ve sarayda sefahat sürenlere ödetilmesini hem işçi ve emekçilerin ahlaki yozlaşmadan korunmasını sağlayacak hem de sınıfsız, sömürsüz sosyalist bir dünya kurma mücadelesi yönünde atılmış büyük bir adım olacaktır.

Krizi emekçilere ödetme çabası devam ediyor

Tüm manipülatif yönlendirme çabalarına rağmen ekonomik kriz olgusu, toplumun gerçek gündemi olmaya devam ediyor. Gerici iktidar "ekonomik savaş" diyerek emekçileri kendine yedeklemeye çalışsa da, af meselesi, erken seçimler gibi gündemlerle dikkatleri başka noktalara dağıtmak istese de artan hayat pahalılığı, eriyen ücretler, işten çıkarmalar gibi yansımaları ile kriz emekçilerin yaşamında her geçen gün daha fazla hissediliyor.

Öte yandan burnu sürtüle sürtüle papazı alamadan papazı vermek zorunda kalan Tayyip Erdoğan-AKP iktidarı ile ABD arasındaki gerilim alanları (dış politika, özelinde Kürt sorunu, İran'la ilişkiler, Rusya ile yakınlaşma gibi) ağırlıklarını koruyorlar. Ayrıca kapitalizmin genel olarak tüm dünyada girdiği bunalımlı süreç Türkiye kapitalizmini de etkilemeyi sürdürüyor. Bu açılardan bakıldığında Brunson'un tahliyesinin hiçbir şeyi çözmeceği önümüzdeki günlerde daha somut olarak görülecektir.

EMEKÇİYE TASARRUF, KAPİTALİSTE TEŞVİK, SARAYA SEFAHAT

Hakeza sermaye devleti ve dolayısıyla dümenindeki gerici şef de hazırlıklarını buna göre yapıyorlar. Açıklanan Yeni Ekonomi Programı, tasarruf tedbirleri, enflasyonla mücadele(!) yöntemleri hep kapitalistlere fırsatlar yaratmak üzerine kuruluyken, krizin tüm faturası da emekçilere yıkılmaya çalışılıyor. Bu programlarla asalak sermayedarlara teşvikler verilip, işsizlik fonu daha da fazla yağmaya açılırken, emekliler devlete "yük" sayılıyor, işçi ve emekçilerden kemer sıkmaları bekleniyor.

Geçtiğimiz günlerde krizi emekçilere fatura etme programlarından biri daha

açıldı. Tayyip Erdoğan tarafından açıklanan 2019-2021 Dönemi Yatırım Programı Hazırlıkları Genelgesi kamuya yönelik bir dizi tasarruf tedbiri içeriyor. 2019-2021 dönemindeki kamu alanı yatırımlarının bir kısmının durdurulacağını ve bu alana yeni yatırım yapılmayacağını öngören program en temel haklar olan sağlık, eğitim vb. gibi kamusal alanlarda kısıntılar yapılacağını gösteriyor. Sermayenin her programı gibi bu program da kamuya kısıntı getirirken, özel sektöre çeşitli teşvikler sunuyor.

Programın tanıtımında Tayyip Erdoğan, "Kamu yatırım harcamalarından azami düzeyde tasarruf edilirken kalkınma potansiyelini destekleyici mahiyetteki iktisadi ve sosyal altyapı yatırımlarına öncelik verilmeye devam edilecektir. Kamu kesimi yatırımları bütüncül bir yaklaşımla özel kesim yatırımlarını tamamlayacak şekilde tasarılacak ve hayata geçirilecektir. Kamu yatırım öncelikleri

özel sektörün yenilikçi ve üretken yatırımlarını ve ticareti destekleyecek mahiyette belirlenecek; iş, üretim, yatırım ve yaşam ortamını iyileştiren nitelikli altyapı yatırımlarına öncelik verilecektir" diyerek, kamudan kısıntılara gidilirken özel sektör yatırımlarına öncelik verilmeye devam edileceğini, kamu yatırımlarının da ancak özel sektörü besleyecek tarzda olduğu müddetçe destekleneceğini ifade etmiş oldu.

Hastanelerin ameliyat yapamaz hale geldiği, eğitim bütçesinin giderek daraltıldığı (yüzde 18 küçültüldü) tabloda saraydaki sefahatten ise katıyen ödün verilmiyor. Yakın zamanda açıklanan verilere göre sarayın bir günlük maliyeti tam 1,8 milyon lira. Bu arada bir kurum olarak Cumhurbaşkanlığı, 2018 ödeneğinin dörtte üçünü 8 ayda tüketmiş durumda. 2019 ödeneği 2,8 milyar TL'ye ulaşarak bu yılkinin neredeyse 3 katına çıktı. "İtibardan tasarruf olmaz" diyen Erdoğan,

bu bakışına uygun olarak, 2019 yılında kaçak sarayın garajına 28 araç daha eklenecek. Ayrıca son 7 ayda uçak kiralamaya 110 milyon lira harcadığı biliniyor.

Diğer yandan asgari ücretin 1.600 TL olduğu Türkiye'de milletvekillerinin 7 aylık maaşı ise 120 milyon TL tutuyor. Milletvekili maaşlarının yanı sıra Cumhurbaşkanlığına bağlı 9 politika kuruluna aylık maaşları 11 bin 794 lirayı bulacak 76 kişi atandı. Saray soytarlarına ödenecek yıllık toplam maaş 10 milyon lirayı geçiyor. Ankara'daki bin odalı sarayla yetinmeyen Erdoğan, Malazgirt'e bir Cumhurbaşkanlığı Köşkü yapılacağı 'müjdesini' de vermişti.

Kapitalistlere verilen teşvikleri, saraya ve saray soytarlarına harcanan milyarlarca TL'yi burada saymakla bitiremeyiz. Tüm işçi ve emekçilerin bu gerçeği fark etmesi önemlidir fakat daha da önemli olan, krizin faturasını sahiplerine ödettirmek için harekete geçmeleridir.

ASO başkanı çok 'net': "Kriz ilan edilmeli"

nen Özdebir "Döviz bizi terbiye ediyor" dedi.

Türkiye kapitalizminin girdiği krizin adım adım borç krizini derinleştirdiği, Özdebir'in demecinde açıkça gözler önüne serildi. Konkordato ilan eden şirketlere değinen Özdebir, borçlu şirketlerden alacağı olan şirketlerin de ödemelerinde sorunlar yaşadığını be-

lirtti. Deyim yerindeyse krizin domino etkisiyle şirketlere yansıdığına sinyali veren Özdebir "Fırtınalı geceler yaşanacak" diye konuştu.

Türkiye kapitalizminin teknolojik seviyesi, cari açık, eğitim sistemi başlıklarında sorunları nedeniyle güvensizliğe neden olduğunu da sözlerine ekleyen Özdebir, kısa vadede kriz ilan edilmesi

gerektiğini belirtti.

Bankaların da krizden etkilenmeye başladığına örnek veren Özdebir, yabancılık ortaklı bankalar başta olmak üzere bazı bankaların kredi geri çağırma ve ek teminat istemeye başladığını dile getirdi.

Özdebir, son dönemlerde teminat gösterilen ipoteklerin değerinin düştüğünü, bazı bankaların da özellikle yabancılık ortaklı olanlarının kredileri geri çağırma ve ek teminat isteme tasarrufunda bulduklarını anlattı.

Sermayenin demir yumruğu AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın "kriz mriz yok" söylemlerine rağmen, temsil ettiği sermayedarların birbiri ardına kriz itirafları sürüyor.

Bugüne kadar farklı şekillerde krize dair açıklamalarda bulunan Ankara Sanayi Odası Başkanı Nurettin Özdebir, son olarak da Dünya gazetesine verdiği demeçte çarpıcı ifadeler kullandı. TL'nin döviz karşısındaki kayıpları sonucunda Türkiye'nin ithal ettiği kimi ürünleri artık ithal edemez hale geldiğine deği-

Demokrasıcılık oynamaktan bıkmadılar!

Düzenin siyaset gündemi hızlı şekilde değişiyor. Özellikle düzen medyasının ve partilerin özel çabasıyla bu gündemlerle ekonomik krizin tartışılmasının önüne geçiliyor. Toplumun derinlerinde krize karşı biriken tepkilerin şekil almaması adına özel bir güdüleme yapıldığı aşikârdır. Özellikle yerel seçim gündemiyle birlikte, bir kez daha tepkilerin oy sandıklarına saklanması adına vaazlar başladı bile. Düzen siyasetindeki gelişmelerin özellikle cumhur ittifakında da çatırda ma sinyalleri yaratması seçim umutlarını şahlandırmaya yetti.

Son süreçte krizi yönetememe tartışmalarının gölgesinde AKP, yerel seçimler öncesi demokrasi maskesini yine kullanmaya başladı. Bunun için bir dizi sembolik hamle kurguluyor. Örneğin Erdoğan ODTÜ'lü öğrencilerle görüşerek haklarındaki şikâyetini geri çekiyor, hayvan hakları ile ilgili duyarlılık gösteriyor, af tartışmalarında toplumun vicdanını önemsiyor vb. Özellikle af tartışmasıyla birlikte cumhur ittifakının diğer ortağı MHP ile araları limonileşti. Son olarak Danıştay'ın öğrenci andının kaldırılması yönetmeliğinin iptal edilmesi kararına AKP'nin verdiği tepkiyle ittifak çatırdadı. Bahçeli bu süreci milliyetçi değerlerin tek savunucusu pozlarında kullanırken, Erdoğan da "İrçılık bizim dinimizde yasaklanmıştır, yok. Her etnik unsur, kendi etnik unsuruyla iftihar edebilir. Ama cı-lıklılık etmez, mesele bu. Sizin Türkçülük yapma hakkınız varsa, o zaman benim Kürt vatandaşımızın Kürtçülük yapma hakkı doğar" diyerek, bir başka "demokrasi" manevrası yaptı.

Kuşkusuz ki ırçılık konusunda AKP'nin MHP'den bir eksiği yoktur. Türk-İslam sentezli ittifaklarını zedeleyen bu değil, çıkar çatışmaları, iktidar paylaşımı mevzularıdır. Bahçeli'nin ittifaktan "eşitler arası ilişki" beklemesi, tek adam rejiminin devamı için ittifak zorunluluğuna yaptığı vurgular, AKP dönemlerinde görmeye alışık olduğumuz hızlı ittifak değişimlerinin habercisiydi. Danıştay'ın "ant" hakkında AKP'den farklı karar vermesi ise ittifak kurdukları MHP'ye sınırları hatırlatmanın vesilesi olarak sert çıkışlara vesile oldu. Ayrıca AKP'nin demokrasıcılık oyununa devamın gereği, öğrenci andının kaldırılması vesilesiyle kullanılan ırçılık karşıtı argümanlar özel-

Yerli-mili tartışmalarıyla şişirilen duygular, "ant" tartışmalarıyla karıştırılan kafalar derken kriz çukuru giren Türkiye gerçekliğinde bu tartışmalar en çok da sermayeyi rahatlatmaktadır. Zira krizin faturası emekçilere yüklenirken sınıfsal tepkileri köreltecek tarzda siyasal gündem etnik, dinsel temellere ve seçim tartışmalarına sıkıştırılmaktadır.

likle Kürtlerin oylarına talip olmak adına işlevsel bir malzeme olmuştur. İçinden geçtikleri ekonomik ve siyasal bir dizi kriz süreçlerini atlatabilmek adına yeni taktikler geliştirmek zorundadırlar.

AKP HANGİ SAİKLERLE ÖĞRENCİ ANDINA KARŞI ÇIKIYOR?

1933'te zamanın Milli Eğitim Bakanı Reşit Galip tarafından yazılan "Andımız" okullarda zorunlu okutulmaya başlandı. İlkokul çağındaki çocuklar yıllarca bu faşizan zihniyetle yoğrulmaya çalışıldılar. AKP elbette tümüyle kendi ihtiyaçları ve yönelimleri çerçevesinde 2013'te ilkokullarda "And"ın artık okutulmaması yönünde kararı resmileştirdi. Erdoğan vakti zamanında Mevlana'dan yaptığı alıntıyla "Dün dün de kaldı cancağızım, bugün yeni şeyler söylemek lazım" diyerek, hem andın kaldırılmasını hem de kamuda baş örtüsü yasağının kaldırılmasını 'muştuladığı' konuşmasında; "Andımız olarak bilinen metnin yazarı son derece tartışmalı isim olan Reşit Galip'ti. Reşit Galip Türkçe ezan zulmünün mimarların-

dandır. Aynı Reşit Galip insanları kafataslarına göre sınıflandıran sözüm ona bir bilim insanıydı" demekteydi. "Dünyanın hiçbir gelişmiş ülkesinde çocukların içtimaya dizildiği, ırçılı sloganlar okunan metinler göremezsiniz" diyecek kadar demokrasi oyununa kendini kaptırmıştı. Tabi ki dinsel gericiliğe göz kırparak... Gelinen yer ise eğitim müfredatında çocuklara işlenen "cihat" övgüsüdür!

Geriye dönüp bakıldığında Erdoğan'ın iktidarlaşmanın yolunda böylesi pek çok manevra geliştirdiği görülmektedir. Başta "Kürt açılımı" olmak üzere, "Roman açılımı", "Alevi açılımı" gibi pek çok başlıkta "ileri demokrasi" örnekleri sergilemiş, sözde darbelerle hesaplaşmış bir demokrasi timsaliydiler. Ancak kendisinin de dediği gibi gidilecek yere gelindiğinde inilecek durak olarak görülen demokrasi durağından da hızlıca indiler.

İktidarını sağlamlaştırmak adına özellikle 7 Haziran seçimleri sonrası bugünkü cumhur ittifakının temellerini attıkları MHP ile birlikte açılan defterde köriklenen ırçılık, dökülen kanlar, dolan zindanlar gerçeği de "AKP tipi demokra-

si"nin bir diğer yüzü olarak tarihe geçti. Bu nedenle bu ırçılı "and"ın kaldırılması demokrasi adına, halkların kardeşliği adına bir adım değildir. Tam tersine demokratik değerlerin iktidar hırsı için istismar edilmesidir. 16 yıldır görmeye alışkın olduğumuz türden AKP ikiyüzlülüğünün tipik bir örneğidir.

Bugün bu andın kaldırılmasının savunulması da içine girilen konjonktür gereğidir. MHP ile ittifak sınırlarını zorlayan iktidarın paylaşımı meselesi, devlet kurumlarının ele geçirilmesi ve kapalı kapılar ardında yapılan diğer pazarlıkların konuşulduğu bir yerde AKP aynı gerici saikle konumunu korumak adına Danıştay kararına tepki duymaktadır.

Sonuçta yerli-mili tartışmalarıyla şişirilen duygular, "ant" tartışmalarıyla karıştırılan kafalar derken kriz çukuru giren Türkiye gerçekliğinde bu tartışmalar en çok da sermayeyi rahatlatmaktadır. Zira krizin faturası emekçilere yüklenirken sınıfsal tepkileri köreltecek tarzda siyasal gündem etnik, dinsel temellere ve seçim tartışmalarına sıkıştırılmaktadır.

Kayım, tutuklama, tehdit, baskı...

Yerel seçimlere doğru AKP'nin "önleyici" saldırıları

2019 Mart'ında gerçekleşecek yerel seçimlere bakarken, kaç belediye ve muhtarlığın kazanılacağı hesabını yapmadan, seçimlere nasıl bir atmosferde gidiliyor, seçimler sürecini işçi ve emekçiler açısından örgütlülüğün sağlandığı bir sürece nasıl evriltebiliriz sorularını yanıtlamak gerekiyor. Bu soruların yanıtlarını vermeden, buna uygun bir çalışma planı ve ısrarı gösterilmeden oy hesabı yapmak derinleşen karanlığı dağıtmanın, tek adam rejimini yıkmanın ya da en azından geriletmenin bile formülü olamaz.

İktidar işçi ve emekçilerde olmadığı sürece gördük ki kazanılan belediyelere bir kararla kayıym atanıyor, bir kararla belediye başkanları tutuklanıyor. 10 yerine 30 belediye alınabildiğinde düzene karşı mücadele mevzilerinin güçleneceği algısına kapılmak sol-sosyalist örgütleri düzene karşı devrimci mücadeleden uzaklaştırmaktan, toplumsal kesimlerin algısını düzen içine hapsedmekten başka bir yere götürmüyor. Politik özne olmak iddiasındaki herhangi bir yapının topluma, işçilere, gençlere, kadınlara küsmeye hakkı yok. En ileride duranların bile bilincini düzen dışına çıkartmak yerine sandığa hapseden politikalar üretenler, kitlenin bilincinin kötürümleşmesinde düzen güçleri kadar sorumluluk sahibi olduklarını unutmamalıdır.

AKP'ye, sermaye sınıfına ve devlete karşı mücadelenin kıstası yerel seçimlerde kaç belediye alınabildiği değil. Düzene karşı mücadele düzeyinde ileri anlamda bir değişiklik olmadığında bir kayıym atanması, bir tutuklama furyası ya da dokunulmazlıkların kaldırılması iyimser bakışların karşısına bir anda başka bir

resmi çıkartabilir.

24 Haziran seçimi ve sonrasında ilerleyen süreç sandık matematiğinin bir yere varmayacağını gösterdi. Kayıyma belediyelerden Kürt hareketinin etkisini süpürme politikası, oy tabanının kitlesel olmasının da yetmediğini gösterdi. Kendi başına bu göstergeler bile kafaların neye sıkışmaması gerektiğine işaret ediyor.

Tek adamlığın rejim olarak da biçim aldığı 24 Haziran'ın ardından ilk yerel seçimler gündemde. Ülkenin tüm yönetim kademelerinin işlevsizleştiği, tek adamın kararları ile her şeyin tekleştirildiği bir dönemdeyiz. AKP şefi olan cumhurbaşkanına tüm bunlar yetmiyor yine

de. Baskıları, tehditleri artarak sürüyor. Zorlu bir seçim sürecinin içerisinde olduğunu bilen AKP, kendini güçlendiremeyeceği yerde, karşısına çıkacak muhalefet güçlerinin önünü kesmek için etkisizleştirme, itibarsızlaştırma, gözden düşürme şeklinde politikalar geliştiriyor. Başta cumhurbaşkanı olmak üzere AKP iktidarı, Kürt halkını ve HDP'yi bu yerel seçimlerde de özel bir saldırganlıkla hedefe koymuş bulunuyor. Kürt illeri başta olmak üzere ülkenin dört bir yanında Kürt hareketine yönelik yoğunlaştırılan gözaltı ve tutuklamalar, iktidar sahiplerinin çalışmayı bu şekilde de kesintiye uğratmak, engellemek çabası içerisinde

olduklarını gösteriyor.

Kayıym, ağızlarına dolanmış en büyük tehdit. Kayıym onlar için sadece bir belediyenin başkanını, çalışanlarını bertaraf etmek, belediye imkanlarını denetime almaktan ibaret değil. Belediyeler rant elde etme, soygunu-talanı resmi kılıflara göre yapma aracıdır egemenler için. Silopi Belediyesi'nde kayıym eli ile birçok arsanın iktidar yandaşlarına ucuza peşkeş çekilmesi bunun çarpıcı bir örneği oldu.

Yerel seçimlerde temel kıstas ne kadar belediye elde edildiği değil, sermaye devletinin ne kadar sarsıldığı, sermaye sınıfının egemenliğine son verebilmek için işçi ve emekçilerin örgütlü gücünün ne kadar geliştirilebildiğidir. Düzene karşı devrimci çizgide bir örgütlülüğün olup olmadığı, sınıf ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlülük durumu veya düzeyi, seçimler dönemini nasıl atlatacağımızı veya sermayeye bu süreci dar edip edemeyeceğimizi belirleyecektir.

Derinleşen ekonomik kriz ve emekçilere yansımaları da göz önünde bulundurarak, önümüzdeki seçim döneminde toplumda biriken öfkeyi açığa çıkarmaya ve bunu bir örgütlülüğe dönüştürmeye kilitlenmeliyiz. Bakış açısı bu olmadığı sürece yaşanacak olan, ortadaki demokrasilik oyununda figüranlık yapmaktan başka bir şey olmayacaktır.

Erdoğan ve Bahçeli'den "ittifak" açıklamaları

Dinci-faşist koalisyonu oluşturan AKP ve MHP arasındaki "tartışmalar", son olarak AKP şefi Tayyip Erdoğan ve tek adam rejimine kol-tuk değnekliği yapan Bahçeli'nin açıklamalarına yansdı.

22 Ekim'de Erdoğan "ittifakı korumalıyız" yönünde konuşurken Bahçeli 23 Ekim'de "ittifak bizim için bitmiştir" açıklaması yaptı. Bahçeli'ye Erdoğan'ın aynı günkü yanıtı "saygı duyarız" oldu.

Partisinin grup toplantısında konuşan Bahçeli "cumhur ittifakı" üzerine şu ifadeleri kullandı:

"Parti olarak 31 Mart 2019 mahalli idareler seçimlerine yönelik herhangi bir ittifak beklen-

timiz, ittifak arayışımız, ittifak niyetimiz gelmediğimiz bu aşamada artık kalmamıştır. Zoraki görüşmelerle bir yere varmanın imkanı olmayacaktır."

Önceki gün "ittifakı korumalıyız" diyen AKP şefi Erdoğan da, Bahçeli'nin bu açıklamasının ardından şöyle konuştu: "Cumhur ittifakını gündelik siyasi tartışmaların üzerinde tutmak istedik. Gördük ki MHP kendisi için çok farklı bir tercih yaptı, saygı duyarız."

Döviz karşısında son haftalarda yükselen TL, ittifaktaki "çatlak"la birlikte kayıplar yaşadı. Dolar 5.87 TL'yi geçerken, avro 6,70'ler seviyesine çıktı.

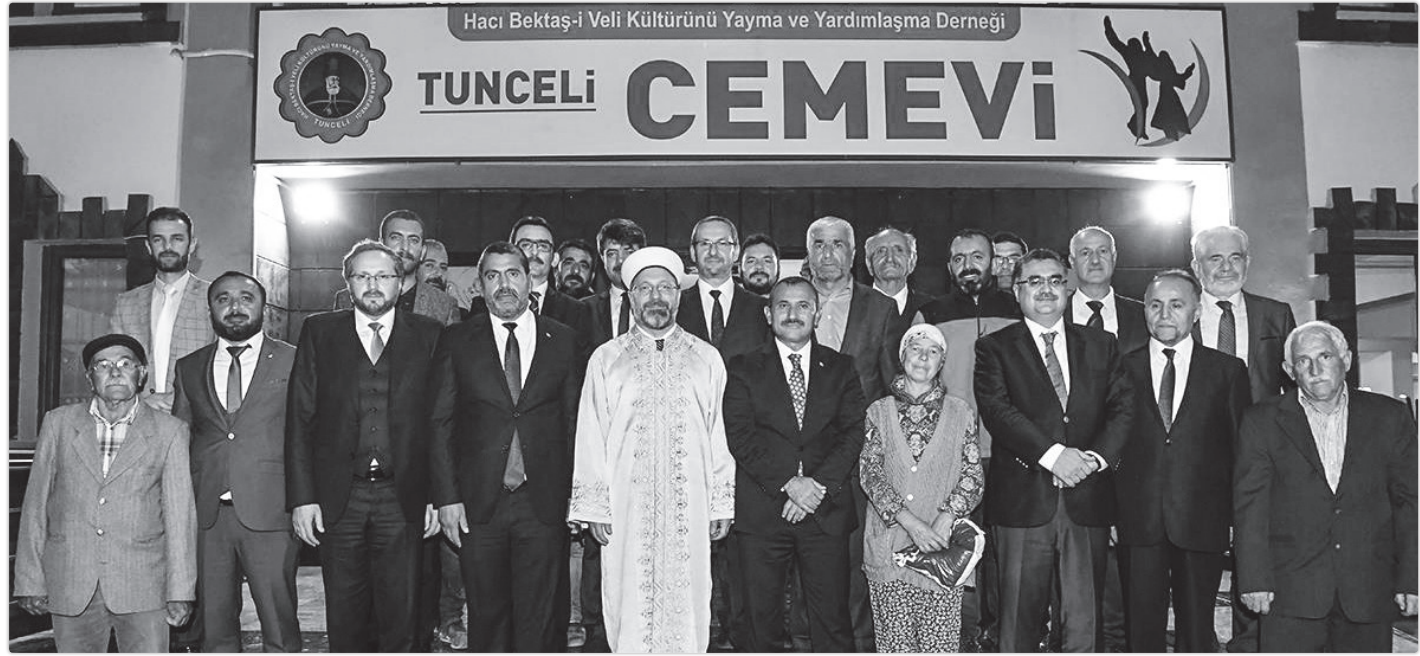

Din istismarcısı AKP ve Alevi düşmanlığı

AKP, yerel seçimlerde Alevilerden oy alabilmek için çalışmalarına hız verdi. Bu kapsamda Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş geçtiğimiz günlerde Tunceli Cemevi'ni ziyaret ederek, "birlik ve beraberlik" demagojisi yaptı. Cemevi dedesi ise Erbaş'tan Ankara'ya döndüğünde cemevlerine yasal statü verilmesi talebini iletmesini istedi. Aynı şekilde Amasya'da valilik ve belediye 20 Ekim'de "Alevi-Bektaşilik Kültür Günü" adıyla bir toplantı düzenledi. Bu toplantıya Amasya, Tokat, Çorum ve Samsun'da faaliyet gösteren 18 Alevi kitle örgütü toplantıya katılmayacaklarını açıklayarak karşılık vermişlerdi.

Aleviler yüzyıllardır bu topraklarda ezilmiş, çeşitli provokasyonlara maruz kalmış ve katliamlara uğramışlardır. Yakın tarihin Dersim, Sivas, Maraş, Çorum, Gazi Mahallesi gibi katliamları sermaye devletinin utancı olarak hafızalarda hâlâ tazedir. Din istismarcısı siyasi odaklardan biri olan AKP, Alevi düşmanlığı geleneğini devam ettirmektedir. Sınıfsal ayrımların öne çıkabileceği dönemlerde, toplumsal tepkilerin siyasi iktidara yöneldiği zamanlarda, seçim süreçlerinde Sünni çoğunluğu yedekleyebilme, Alevileri de kendi aralarında bölme gibi amaçlarla mezhepsel ayrımlar kullanılır.

Hatırlanırsa AKP 2009 yılından sonra "Alevi Çalıştay"ı gerçekleştirmiş, İzzettin Doğan eşliğinde cami-cemevi projesini gündeme getirmiş, Alevilere Diyanet'te masa verme, Alevi dedelerine maaş bağlama gibi girişimlerde bulunmuştu. "Devletin Alevisi" olanlar kardeş, muhalifler ise düşman olarak gösterilmiş, Aleviler de kendi aralarında bölünmüşlerdir. Alevi örgütlerinin bir kısmı sınıfsal konumlarından dolayı, iktidardaki partiyle çıkarlarını ortaklaştırıp kırıntı düzeyindeki demokratik istemleri dile getirmektedir. Alevi emekçiler ise toplumsal

muhalefetin bir kesimini oluşturmakta, haklar ve inanç özgürlüğü için mücadele etmektedir. Alevilerin ezilmişliği devrimci, demokrat çevre yaratmakta, devlet bu tutuma da Gazi Mahallesi'nde olduğu gibi saldırmaktadır.

Seçim dönemleri ifade edilen kardeşlik, birlik ve beraberlik söylemleri yalandan ibarettir, göstermeliktir. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bu yana bu ikircikli tavır geliştirilmiş, aslında daha çok karşıtlık kullanılmıştır. Sayısız örneklerden biri de 2014 yılında yaşanan Soma madenci katliamı sırasında hükümetin açıklamalarıdır. Erdoğan başbakan olduğu o dönem "Soma'ya dışarıdan Alevileri getirmeye çalışıyorlar" ibaresini kullanmıştı. Soma'daki Sünni çoğunluğun AKP karşıtlığı değil de Alevi karşıtlığı üzerinden tepki göstermesi amaçlanmıştı. Aynı şekilde Reyhanlı'da bomba ile gerçekleştirilen katliamda da Aleviler hedef gösterilmişti. Keza Haziran Direnişi bile "komplocu dinsiz Alevilere" bağlanmıştı.

Alevilere yönelik kirli politikalar Suriyeli mülteciler bahsinde dahi gündeme getirildi. Suriye yönetimine düşmanlığın körüklenmesi için Alevi kimliği de kullanıldı. Bilindiği gibi Suriye savaşında binlerce insanın katledilmesinde, milyonlarcasının mülteci olarak başka ülkelere sürüklenmesinde Türkiye'nin rolü büyüktür. Emperyalist devletlerin bölgesel çıkarları doğrultusunda dahil olup sonrasında kendi istemlerini de dayatan Türk sermaye devleti beslediği cihatçı çetelerin ülke içinde cirit atmasına izin vermiştir. Suriyeli mülteciler sorununu pazarlık konusu etmiş, binlerce insanı en temel insani ihtiyaçlarını dahi karşılamadan mağdur etmiştir. Suriyeli mültecilerin çoğunluğu Sünni mezhebine bağlı ve yeri geldiğinde bu durumu kullanan AKP, Suriyeliler için Alevi köylerinde mülteci kampları açma tartışması yapmıştı. Bu kamplarda mültecilerin değil de Ortaçağ kalıntısı cihatçı çetelerin barındırılmak istendiği bir gerçektir. Pazarlık Terolar

köyü ve Sivas'ın hedef seçilmesi planlıydı, tepkiler sonucu plan hayata geçirilmemişti.

Alevi düşmanlığının kullanılmasına bir diğer örnek, geçen sene Maraş Katliamı'nın yıldönümüne yakın günlerde Alevilerin evlerinin işaretlenmesiydi. Olay mahalle sakinlerinde kaygılara neden olmuştu. İşaretleme yöntemi yıllardır kullanılagelen bir tehdit unsurudur. İstanbul üçüncü boğaz köprüsüne Yavuz Sultan Selim ismi verildi. Yavuz Sultan Selim Alevileri katletmiş bir padişahtır. Bunlar dışında Alevi köylerine camiler yapılmakta, zorunlu din dersleri ile Alevi çocukları mağdur edilmekte, cemevlerine saldırılıp yöneticiler gözaltına alınmakta, kamusal alan içerisinde Alevilere daha az istihdam sağlanmaktadır.

AKP'nin, Aleviler dönük düşmanlığı amaçları uğruna nasıl kullandığı üzerine daha çok örnek verilebilir. Mezhepsel ayrımların yanında ulusal, cinsel, etnik, sağcı-solcu gibi karşıtlıklar sıkça başvurulan bir yöntemdir. Sınıf mücadelesinin geriye çekilmiş dönemlerinde bu gibi gerici argümanlar işçiler arasında önyargılara sebep olmakta, toplumsal mücadelenin yerini toplumsal kutuplaşma almaktadır. Her türlü gericiliğin kaynağı olan sermaye iktidarına karşı yürütülecek mücadele sınıfsal temelde olmalı, Alevilerin haklı demokratik taleplerinin kazanılıp, kalıcılaşması için işçi sınıfının safında iktidar mücadelesi verilmelidir.

Mecliste 'demokrasi oyunu'

Başkanlığı yasalastıran referandumla "demokrasi oyunu" için bir perdeden farksız hale gelen meclis 24 Haziran seçimleri sonrasında bu işlevine pratik olarak büründü.

Fındık üreticilerinin sorunlarını dile getirmek için muhalefetin verdiği önerge, AKP'liler tarafından reddedildi.

AKP Giresun Milletvekili Sabri Öztürk de "muhalefetin verdiği önergelerin içeriğine katılsalar dahi reddedildiğini" Giresun yerel basınına itiraf etti.

AKP'li Öztürk, "Fındıkla ilgili sorunları araştırmak üzere verilen önergenin içeriğine karşı değiliz. Elbette bölgemizin tek geçim kaynağı fındıkla ilgili her türlü araştırma yapılmasını, tedbirler alınmasını istiyoruz. Ancak mecliste teamül gereği iktidar partisi kendi imzası olmayan önergeleri usulen reddeder" dedi.

Bu sözler sarayın tül perdesinden farksız meclisteki 'demokrasi oyununu' bir kez daha gözler önüne çıkardı.

Sermayenin parlayan yıldızı Star Rafineri

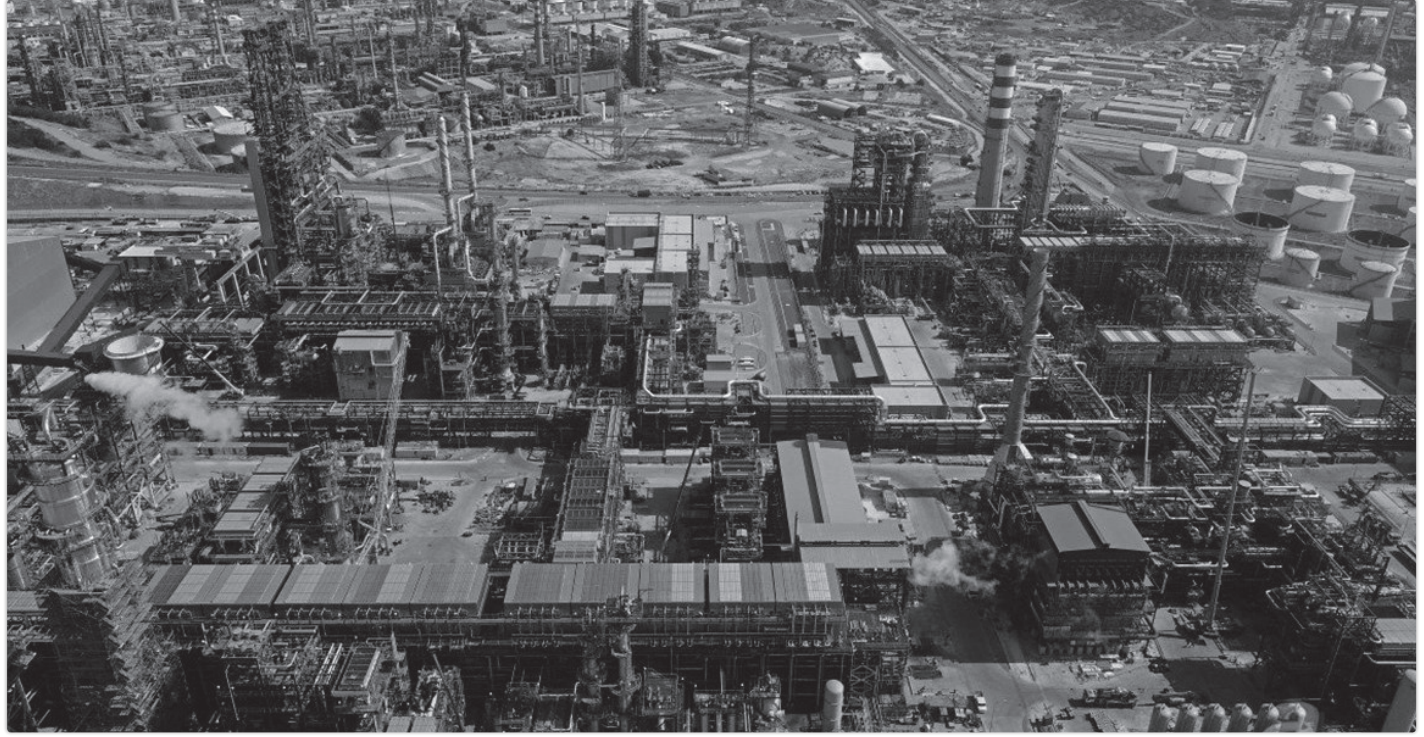
İnşaatında işçilerin, köle tüccarları gibi işleyen taşeronlar altında, her türlü haktan yoksun, zehirlenerek çalıştığı, fakat 14 ülkeden 19 bin 500 kişiye istihdam sağladığıyla övünülen Star Rafineri'nin açılışı yakın zamanda gerçekleştirildi. Türlü yalanlarla parlatılmasına rağmen temelinden açılışına her aşamasında sermayenin sömürü gerçeğine ışık tutan, Azerbaycan Devlet Petrol Şirketi SOCAR'ın iştiraki SOCAR Türkiye yatırımı olan sermayenin bu parlak projesi, pek çok açıdan işçi sınıfına dayatılan karanlık sömürü düzeni gerçeğini yansıtmaktadır.

Dünyanın en köklü petrol şirketi olan Azerbaycan Petrol Şirketi (SOCAR), 2006 yılında Türkiye pazarına girmiş ve SOCAR Türkiye'yi kurmuştur. Azeri sınıfdaşlarını Türkiye pazarı ve işgücü üzerinden topraklarına çağırarak Türk kapitalistler, PETKİM'i özelleştirip satarak Azeri sınıfdaşlarına "hoş geldiniz" demişlerdi ve 2008 yılında Azeri sermayesi tarafından PETKİM'in %51 hissesi satın alınmıştır.

Söylemeden geçmeyelim; 2017 yılına %93 artış, 1,4 milyar TL net kârla giren PETKİM'in Azerilere maliyeti sadece 2 milyar dolar olmuştur. Sermaye sermayeyi çekmiş ve SOCAR Türkiye'nin toplam sermayesinin %13 tutarındaki hissesi de 2015 yılında Goldman Sachs International tarafından satın alınarak, SOCAR Türkiye'nin ortaklık yapısı %87 SOCAR, %13 Goldman Sachs International Şirketi şeklinde oluşturuldu.

Türkiye pazarı ve potansiyeline olan inanç ve güvenle kurulan bu stratejik ortaklığın hedefleri hayli iddialı. 2018'e kadar Türkiye'de 19,5 milyar dolar yatırım planlayan SOCAR, 2019 yılı için 1,5 milyar dolarlık konsolide ciro, TC'nin 100. yılı olan 2023 yılı için ise Türkiye'de Avrupa'nın en büyük üretim merkezlerinden birini oluşturmak hedeflerini sıralıyor.

Türk sermayesinin bir övünç kaynağı olan projenin tanıtımı "ülke kalkınması", "istihdam olanakları", "iki devlet tek millet ortaklığı" söylemleriyle gerçekleştiriliyor. STAR Rafineri'nin Türkiye'nin işlenmiş petrol ürünü ihtiyacının %25'ini karşılayacağı, yılda 4,8 milyon ton dizel ve 1,6 milyon ton ham petrol işleme kapasitesiyle, ülkedeki cari açığın önemli bileşenleri olan jet yakıtı ve LPG gibi petrol ürünlerini üretebileceği söyleni-

Türkiye'nin ithal rafine petrol ürünlerine olan bağımlılığını azaltmaya yardımcı olacak, PETKİM'e hammadde tedarik edecek denilen tesis, sermayeye en az maliyet getirirken elde edeceği kâr, eşyanın tabiatı gereği işçi sınıfının azgınca sömürsünden tedarik edilecek.

yor. Ayrıca rafinerinin Türkiye'nin petrol ürünleri ithalatında her yıl 1 milyar dolar civarında tasarruf sağlayacağı iddia ediliyor. Petrol türlerini işleme teknolojisi, 63 tankla yaklaşık 1 milyon 640 bin metreküp depolama kapasitesi üzerinden Türkiye'nin rekabet gücünü arttıracak bir enerji projesi olarak görülen Star Rafineri'nin ayrıca 1.100 kişilik istihdam olanağı yaratacağı belirtiliyor. Sermaye açısından bir övünç kaynağı olarak görülen STAR Rafineri, elbette ki işçi-emekçilerin solan yaşamlarıyla parlatılabiliyor.

SERMAYENİN SÖMÜRÜ CEHENNELERİNDEN ÖZEL ENDÜSTRİ BÖLGELERİ

Sermayeye sunulmuş özel alanlardan biri olan STAR Rafineri, Erdoğan tarafından Türkiye'nin ilk özel endüstri bölgesi ilan edildi. Böylece sermaye adına bürokrasinin azaltılması, teşvik ve çeşitli avantajlar açısından önemli bir adım atıldı. Böylece SOCAR Türkiye A.Ş., devletin bu özel endüstri bölgesi kıyağıyla maliyetinden daha fazla teşvik almış olacak.

Özel endüstri bölgesi olmanın sermayeye avantajları saymakla bitecek gibi değil. Bölgenin yatırımlara hazır hale gelmesi için gerekli altyapı masrafları, özel mülkiyete konu alanların kamulaştırılarak devredilmesi bakanlık tarafından gerçekleştiriliyor. Harita, jeolojik-jeoteknik etüt raporu, imar ve parselasyon planları, altyapı ve üstü yapı projeleri bakanlık tarafından onaylanıyor ve bu işlemler için bedel alınmıyor. Yapı ruhsatı, yapı kullanma izni, işyeri açma çalıştırma ruhsatı bakanlık tarafından veriliyor ve bu izin ve ruhsatlar için harç alınmıyor. Yatırım için gerekli ÇED belgeleri de bakanlık tarafından kısa bir süre içerisinde çözüme kavuşturuluyor. Ayrıca hazine arazileri 49 yıllığına çok cüzi bir vergi karşılığında kullanıma açılıyor.

Tüm bunların yanı sıra özel endüstri bölgeleri için cumhurbaşkanlığınca ek teşvikler belirlenebiliyor. Bölgede bulunan tüm binalar emlak vergisinden, arsaların tahsisine ilişkin sözleşme ve taahhütnameler damga vergisinden muaf tutulabiliyor. Bölgede yer alan gayrimenkullerin ifraz, taksim veya birleştirme iş-

lemleri, söz konusu bölgelerde bulunan arsaların tahsis nedeniyle şerhi gerektiren işlemleri ile bu arsa ve üzerine inşa edilen binaların tahsis edilene devir ve tescil işlemleri ve cins değişikliği işlemleri de yine aynı şekilde harçtan muaf tutulabiliyor.

SERMAYEYE YARAR İŞÇİLERE ZARAR BİR İŞLETME

Türkiye'nin ithal rafine petrol ürünlerine olan bağımlılığını azaltmaya yardımcı olacak, PETKİM'e hammadde tedarik edecek denilen tesis, sermayeye en az maliyet getirirken elde edeceği kâr, eşyanın tabiatı gereği işçi sınıfının azgınca sömürsünden tedarik edilecek. Özel endüstri bölgeleri sermayenin işçi sınıfına yönelik sömürüyü en yoğun şekilde gerçekleştirmesinin önemli araçlarından biri olarak görev yapacak. STAR Rafineri örneğinde PETKİM'in özelleştirilmesi, sendikal örgütlülüğe yönelik saldırılar ve işçiler arasında ayrımları körükleme noktasında atılan adımlar bu gerçeği açık bir şekilde gösteriyor.

Tarihsel mirasın ışığında güne yüklenelim!

Günün gereklerini karşılayarak geleceğe yön verelim!

Toplumlar tarihinin “zorunlu ama geçici” bir durağı olan kapitalist-emperyalist sistem tüm lanetiyle hükümrancılığını sürdürüyor. İnsanlık tarihinin gelmiş geçmiş en vahşi, en akıl dışı, en berbat ve yozlaşmış bu toplumsal sistemde takılıp kalma süresi uzadıkça ödenen bedeller de artıyor. Bu fatura sadece insanlığa değil, tüm canlılarla birlikte bir bütün olarak gezegenimize kesiliyor.

Bilim, teknoloji, üretici güçler bugün ulaşmış oldukları düzeye insanlığa ve tüm canlılara çok daha iyi yaşam koşulları sunabilecekken, emperyalist ve gerici savaşımlardan, açlıktan, sefaletten, toplumsal ve ekolojik yıkımlardan başka bir şey sunmayan yıkıcı güçler durumundalar. Bugün dünyada 821 milyon kişi, yani her dokuz kişiden biri kronik açlık çekerek, ölüm ile yaşam arasında pençeleşiyor. İnsanlık tarihinin binlerce yılı bulan “uygarlaşma” serüveninin bugün gelip vardığı yer, hayvanlar aleminden farksız bir “yaşam savaşı” olmuştur.

Elbette tüm bu akıl almazlığın, “gelişme içindeki çürümenin” başlıca nedeni artı-değer sömürsü ve özel mülkiyete dayalı kapitalist-emperyalist sistemdir. Bir avuç azınlığı temsil eden asalak kapitalistlerin daha fazla kâr, daha fazla zenginlik arayışı, dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu temsil eden proleter ve emekçi kitlelerde, daha fazla sömürü, daha fazla yoksulluk, kölece yaşam ve çalışma koşulları olarak karşılık buluyor. Servet-sefalet kutuplaşması tarihin hiçbir aşamasında olmadığı kadar derinleşmiş bulunuyor. Bir avuç asalağın, dünya nüfusunun geriye kalanına yaşattığı yıkım-

lar ve acılar artık dayanılmaz hal alıyor. Dünyanın en ücra köşelerinde yaşayanlar bile bu çelişkiden kaynaklanan sorunlar ve travmalarla yüz yüze kalıyorlar.

“Bolluk içinde yaşanan kıtlık” ve farklı toplumsal sorunlar olarak kendini dışavuran bu çelişki karşısında proleter kitle hareketleri ve halk isyanları temelinde yükselen protestolar da her geçen gün büyüyor. Üretimin toplumsal niteliğine karşın mülk edinmenin bireyselliğinden, zenginlik mutlu bir azınlığın elinde birikirken büyük yığınların payına sefaletin düşmesinden doğan tezatlığa yönelen her başkaldırı, kapitalist sistem durağında bekleyen trenin kalkış saatinin yaklaştığını muştuluyor.

Fakat trenin kalkış saatinin yaklaşması ile kalkacak olmasının iki farklı olguyu ifade etmesi gibi, insanlığın yeni çağın kapılarını aralayıp aralayamayacağı ya da bunu ne zaman başarabileceği sınıf-

lar mücadelesindeki güçler dengelerine, devrimci sınıfların hazırlık durumuna, vb. başka bir dizi etkene bağlı olacaktır. Modern çağın tek devrimci sınıfı olan proletarya, tüm insanlığın kurtuluşunu sağlayacak bu tarihsel eylemi ancak devrimci partisinin öncülüğünde ve kılavuzluğunda başarabilecektir. Bugüne kadar sınıflar mücadelesinin ve bizzat proletaryanın devrimci mücadele tarihinin de ortaya koyduğu gibi...

Gerek geçtiğimiz sene 100. yılını geride bıraktığımız bu yıl 101.’sini kutlayacak olduğumuz şanlı Ekim Devrimi, gerekse de 100. yılına ulaştığımız Alman Kasım Devrimi dünya proletaryasına ve komünistlere bu yönde zengin bir tarihsel miras bırakmıştır. Devrim lokomotifinin hangi durumlarda yakalanıp tarihsel seyre nasıl şekil verilebildiği ve yine tersine kaçırıldığında ise insanlığın başına ne tür belaların sarıldığına dair engin deneyimler içeren bu mirastan öğrenebilmek her

zamankinden daha elzem bir ihtiyaç olarak duruyor karşımızda.

Başından itibaren bu bilinç açıklığı ve misyon duygusuyla hareket eden, “Yeni Ekimler” şiarıyla yola çıkan komünistlerin, ilmik ilmik ördüğü, bedeller pahasına inşa ettiği “Yeni Ekimlerin Partisi’nin” de 20. kuruluş yıldönümünü kutluyoruz aynı zamanda. “Yeni Ekimler” şiarıyla yola çıkan komünistler olarak, proletaryanın “göğü fethetme” tarihsel misyonunu yerine getirebilmek için, onun yenilgiler ve zaferler dolu devrimci mirasından en iyi şekilde yararlanmasını bilecek ve Türkiye işçi sınıfının bu onurlu mücadelede hak ettiği yeri almasını sağlayacağız.

Şan olsun 20. Yılında Yeni Ekimlerin Partisine!

Selam olsun proleter devrimcilere!

Yaşasın proletarya devrimi, yaşasın sosyalizm!

TKİP DAVA TUTSAĞI ONUR KARA

Tekirdağ 2 No’lu F Tipi Hapishanesi

Türkiye kapitalizminin içerisinde bulunduğu kriz çok yönlü bir şekilde derinleşirken, dünya genelinde de emperyalist kapitalizm yeni bir bunalım dönemine doğru ilerliyor.

Kapitalizmin çelişkilerinin yol açtığı krizler bir şekilde yönetilmeye çalışılrsa da, “krize çözüm” adı altında atılan adımlar, bu düzeni temelden değiştirmede oranda yeni krize giden yolun taşlarını döşemiş oluyor. Zira bu krizler, kâr ve sömürü üzerine kurulu düzenin doğasından kaynaklanıyor.

Emperyalist merkezlerde patlak veren 2008 krizi, “yükselen piyasalar”daki

2019 yılı “karamsarlığı”: Kapitalizm yeni bir bunalıma doğru

büyüme oranlarının görece korunması ve sermayenin bu ülkelere akışını sürdürülebilirliğiyle bir şekilde yönetilebilmişti. Şimdi ise sermayenin bu yöndeki hareketinin sonucu olarak yeni çelişkiler ve yeni bir bunalım dönemine doğru yol alınıyor.

IMF 2018-19 yılları için küresel ekonomik büyüme beklentilerini düşürmüş, özel olarak da “gelişmekte olan

ülkeler”e dair tahminlerini azaltmıştı. “Gelişmekte olan ülkeler” ya da “yükselen piyasalar” diye tabir edilen ülkelerin ekonomilerine dair kaygılar, son olarak da Reuters’in 500 ekonomistle yaptığı anketlerde su yüzüne çıktı.

Reuters’in anketindeki soruları kapsayan 44 ülkeden 18’inin 2019 yılı ekonomik büyümesine dair beklentiler düşürüldü. 23 ülkenin 2018 yılıyla aynı

ekonomik performans göstereceği tahmininde bulunulurken, ekonomide büyüme beklenen ülke sayısı 3 oldu.

“Yükselen piyasalar” olarak tabir edilen ülkelere dair karamsar öngörülerde bulunan HSBC global baş ekonomisti Janet Henry ise ABD’nin artan büyüme oranıyla dünyanın geri kalanı arasındaki ayrışmaya değinerek “Bu uçurum gelişmekte olan ülkeler için tatsız bir durum oluşturuyor” dedi. Henry, “Ticaret savaşları” ile diğer parasal sıkılaştırma hamlelerinin aynı zamanda hayata geçirilmesinin ekonomilerin büyümesine olumsuz etki ettiğini sözlerine ekledi.

Partimizin doğal önderi Sinan yoldaş!

Partimizin tartışmasız doğal önderi ve '68 kuşağından yadigar Sinan yoldaş, bizim için çok büyük ve yeri doldurulamaz bir kayıp oldu.

Sevgili Sinan yoldaş,

Sen ki devrim ve sosyalizm davasına sarsılmaz inancını hep korudun ve geliştirdin. Bize hep halkçı akımlardan kopuşumuzun bizi esaslı sonuçlara ulaştırdığını söylüyor, 'küçük-burjuva akımlardan bizi ayrı kılan marksist dünya görüşünü kavrayışımız ve bir yönetime sahip olmamızdır' diyor, marksist yöntemin her şeyin başı olduğun vurguluyordun.

Türkiye'de artık küçük-burjuva devrimciliğinin sona erdiğini, dönemin sınıf devrimciliği dönemi olduğunu, ancak sınıf eksenli bir siyasal mücadele ile güç olunabileceğini öne sürüyordun. Bunu da ancak devrimci bir sınıf hareketi geliştirmeyi hedefleyen bir sınıf partisinin, yani partimizin başarabileceğine dair en ufak bir kuşkun yoktu.

Alanında yürüttüğün çalışmada asgari bir başarı sağlandığında dünyanın en mutlu insanı oluyordun. Partimizdeki gelişmeler, özellikle sınıf çalışmasında kat ettiğin başarılar seni çok heyecanlandırıyordu. Örneğin partimizin Greif ve Metal Fırtına'daki başarılarının seni ne kadar mutlu ettiğini gözlerinden gözlemleyebiliyorduk. Partine büyük bir sadakatle bağlıydın, her zaman "aslan davadır" diyordun. Partisi ve davası uğruna nice zorlukları ve bedelleri göz alan ender önder komünistlerden biriydin.

Partinin sınıf çalışmasında ne kadar

ısrarlı olduğunu biliyor, büyük bir güven duyuyordun. Hep Türkiye'deki sınıf hareketinin bugünkü durgunluğunun geçici olduğunu söyledin. Önemli olanın sınıfa yönelik doğru politikalar üretmek, sınıfın güvenini kazanmak ve kalıcı mevziler yaratmak olduğunu vurgulardın.

Türkiye ve dünyadaki tüm devrimci

değerleri bizim değerlerimiz olarak gördün. Bunları kıskançlıkla sahiplenmek senin erdemlerinden biriydi.

Sevgili Sinan yoldaş, seni o güzel esprilerinle hatırlayacağız.

Sana söz veriyoruz ki, partin ve davan emin ellerde ilerleyecek. Ektiğin tohumlar seni asla mahcup etmeyecek. Bundan

hiçbir kuşkun olmasın. Senin yükseklerde tuttuğun bayrağı hep yükseklerde taşıyacağız.

Hoşçakal Sinan yoldaş!

Sinan yoldaş kavgamızda yaşayacak!

Yaşasın yeni Ekimlerin partisi TKİP!

EVİRİM

Seninle beraberliğimiz yaklaşık 8-10 yılı buldu. Bu zaman zarfında pek çok toplantı yaptık, birçok eyleme katıldık. Miting ve yürüyüşlerde partimizin bayrağını hep yükseklerde taşıydın. Yoldaşların olarak bizler de parti bayrağını daha yükseklerde taşıyacağız.

Sinan yoldaş, partimizin kuruluş yıldönümü kutlama çalışmaları vesilesiyle beni ziyarete gelmiştin. Seninle birlikte Hamburg'un en işlek caddelerini dolaşırken, partimizin kuruluş yıldönümü afişlerinin caddeleri süslediğini görünce ne kadar çok sevinmiştin. Sana böyle bir sevinci yaşattığım için çok mutluyum. Birlikte eve döndükten sonra, "Hamburglu senin kanın yerde kalmayacak"

Teslim Demir (Sinan) yoldaş ölümsüzdür!

diyerek beni onurlandırmıştın. Bu karşılaşmadan sonra beni nerede görsen "Hamburglu kanın yerde kalmayacak" der dururdun.

Sinan yoldaş, şimdi ben sana söylüyorum. Senin de kanın yerde kalmayacak, bıraktığın kırmızı bayrağı daha yükseklere taşıyacağıma söz veriyorum.

Diğer siyasi gruplarla tartışmalarda sözümü hiç sakınmadan doğrudan söyledim. Bu hususta beni hep eleştirir,

arkasından döner "sen hep tez canlısın" diyerek gönlümü alırdın.

Sinan yoldaş sen aramızdan ayrıladı yaklaşık üç hafta oldu. Seni yitirmiş olmanın acısını ilk günkü gibi yüreğimde hissediyorum ve hissetmeye devam edeceğim.

Teslim Demir (Sinan) yoldaş ölümsüzdür!

Yaşasın partimiz TKİP!

HAMBURG'DAN YOLDAŞIN

Kızıl bayrak hâlâ senin ellerinde, yükseklerde dalgalanıyor!

Sinan yoldaş,

Biz seninle hiç tanışmadık. Hatta büyük ihtimalle aynı şehrin havasını dahi solumadık. Yollarımız hiç kesişmedi yani...

Ben seni sonsuzluğa uğurlanışınla tanıyan yoldaşlarımdanım. Ardından yapılan açıklamalardan, yoldaşlarının, dostlarının ve siper yoldaşlarının sana dair yazdıklarından tanıyorum seni. Ve yoldaş, son söyleyeceğimi baştan söylemek gibi olacak ama seninle, senin yoldaşın olmakla onur duyuyorum!

Seni yitirdiğimiz haberini Ümit yoldaşın mezarının başında aldık. Sloganlarımızı bir kez de senin için haykırdık. Tanımasam da bir yoldaşı yitirmenin hüznünü yaşadım. Ardından yayınlanan açıklamaları, yazıları büyük bir heyecanla okudum. Okudukça gördüm ki, ardından yapılan ilk açıklamada söylenen “yarım asırlık çınar” tanımlamasından “bir partiye sığmayan” nitelemesine kadar, sana dair yazılan her bir cümlenin altında devrim davasına adanmış koca bir ömür, koca bir yürek yatıyormuş.

Yoldaşlarının senin için kaleme aldıkları duygularında özellikle onlara aşıladığın devrim ve sosyalizm davasına inanç, bağlılık ve adanmışlık göze çarpıyor. Şüphesiz seni tanıyan pek çok yoldaş için bu doğrudur. Ve yoldaş ölümünle aslında seni tanımayan yoldaşların için de şüphesiz bu olgu doğru!

Senin şahsında partimizin kurucu önderlerinden bir yoldaşın yaşamını, mücadele deneyimini ilk defa yakından tanıma fırsatı buldum. Bunun salt bir meraktan öte anlamı var benim için. Çünkü yoldaş, senin yarım asırlık örgütlü yaşamın, sermaye düzeninin fiziksel saldırılarının yanı sıra özellikle ideolojik saldırılarını yükselttiği böylesi bir dönemde, insanların devrim ve sosyalizm davasından yüz geri ettikleri, kendi bireysel çıkarları

Habipler'den Sinanlar'a sizin yoldaşınız olmak kolay değil. Ama yoldaş inan ki, ardılların senin yürüdüğün o uzun yolda yürümeye devam edecekler, ellerinde kızıl bayrakları ve dillerinde zafer şarkılarıyla...

peşinde koştukları bir dönemde, dostun düşmanın yüzüne atılmış bir tokat! Bu tokat aynı zamanda partimizin ortaya koyduğu değerlerin senin yaşamın şahsında cisimleşmesi değil mi? Partinin “düşünen ve savaştan militanlar”ının yegane örneklerinden biri değil misin? Bir önder kadronun mütevazî yaşamı, kendi hayatını idame ettirmek için bırakalım partiden maddi katkı alması partinin maddi kaynaklarını arttırması, emekçi kadın ve gençlik çalışmalarına ilgisi ve bu çalışmalara sağladığı katkılar, son nefesine dek devrim davasına harcanan emek, devrimci dostlarla kurulan yoldaşça ilişkiler ve partinin ödevlerine bağlılık ve “devrimci bir sınıf hareketi için ileri” diye gürleyen ses... Tüm bunlar Ekim'in kumaşının ne kadar sağlam olduğunu

göstermiyor mu? Bunu aynı Habip, Ümit, Hatice, Alaattin ve Hüseyin yoldaşlar gibi sen de teyit etmedin mi?

Elbette saflarımızda daha nice devrimciler var, Ekim'in kumaşı ile biçimlenen, kızıl bayrağı yükseklerde tutan. Ancak yoldaş yarım asırlık örgütlü yaşamınla, partinin kurucu önderlerinden biri olan senin şahsında, bunu bir kez daha dosta düşmana ilan etmenin ayrıca önemli olduğunu sanıyorum.

Düşman görsün ki, böylesi yılmaz kadroların ellerinde yükselen mücadele onların dizlerinin bağına çözsün. Görsün ki, sonları kaçınılmazdır. Dostlar da görsünler ki, bu topraklarda işçi sınıfının etrafında kenetleneyeceği yegane devrimci program böylesi kadroların omuzlarında yükseliyor.

İşte bu yüzden yoldaş, yaşamın boyunca yükseklerde dalgalandırdığın kızıl bayrağı sonsuzluğa giderken de dalgalandırdın, dalgalandırmaya devam ediyorsun. Kızıl bayrak hâlâ senin ellerinde, yükseklerde dalgalanıyor!

Bizlere ise seninle, senin yoldaşın olmakla duyduğumuz gururu taşımak ve senin mirasına sahip çıkmak kalıyor. Evet, Habipler'den Sinanlar'a sizin yoldaşınız olmak kolay değil. Ama yoldaş inan ki, ardılların senin yürüdüğün o uzun yolda yürümeye devam edecekler, ellerinde kızıl bayrakları ve dillerinde zafer şarkılarıyla...

Kızıl bayrak yukarı, daha daha yukarı!

**Sinan yoldaş ölümsüzdür!
İSTANBUL'DAN BİR YOLDAŞIN**

Bize gösterdiğin yoldan yürüyeceğiz!

alır dolaştırır, bense ellerimi tonton yankalarında gezdirirdim. Hatırlıyor musun, sen bana hep civciv derdin. Şimdi civciv için sana yazmak ne kadar zor.

Hepimiz senin gözlerinin önünde büyüdük. Ne kadar değerli bir yoldaşın bizim için. Hele o komik sohbetlerin ak-

lıma geldikçe, şimdi bile kendi kendime gülüyorum. Sen gerçekten çok değerli ve çok emektar bir devrimciydin. Büyükle büyük, çocukla çocuk, futbolcuyla futbolcu... Bir eve gittiğinde herkesin gönlünü kazanmaya çalışırdın. Bu her insanın başaramayacağı bir incelikti.

Yazmak ne kadar zor geliyor bana, inanamazsın. Seni ilk tanıdığımda üç yaşımıydım ve yağışlı bir kış günüydü. İlk senin o neşeli güzel yüzünü kaydetmiştim hafızama. O kadar kaydetmişim ki, senin hep bize telefon etmeni ve şu saate Hauptbahnhof'tayım (Gar) demeni bekliyordum. Çünkü o zaman biliyordum ki bize geleceksin.

Sen beni o pamuk ellerinle sırtına

Seni unutmamakla kalmayacağız, bize gösterdiğin o ışıklı yolda yürümeye ve ideallerimizi gerçekleştirmeye devam edeceğiz. Ve gözün arkada kalmayacak. Işıklar içinde yat, ışıklar yoldaşın olsun.

Teslim Demir (Sinan) yoldaş ölümsüzdür!

FRANKFURT'TAN GENÇ BİR YOLDAŞIN

Silahlanma ve kapitalizm

A. E. Yılmaz

Günümüzde silahlanmaya ayrılan bütçe bugüne kadar görülmemiş düzeyde artış göstermektedir. Emperyalist-kapitalist devletler, silahlanmada, silah ticaretinde, silah alımında ve silah üretiminde trilyon doları aşan devasa kaynaklar tüketiyorlar. Pazar paylaşımında pay kapma kavgası akıl almaz düzeyde bir silahlanmayı emperyalistler için zorunlu bir ihtiyaç haline getiriyor. Aşağıda sunulacak özet veriler üzerinde de görülecektir ki silah üretimini ve satışını yapan, silahlanma bütçelerini milyarlarca dolara çıkararak küresel emperyalist güçler, bugün olduğu gibi bugün de emperyalist-gerici savaşları, ulusal-etnik boğazlaşmaları, işgalleri kışkırtmanın, teşvik etmenin, başlatmanın asli mimarlarıdır.

SİLAHLANMADA ÇILGINLIK

Giderek artan ve adeta olağanlaşan savaşlar silahlanmadaki yarışı ve tırmanışı kaçınılmaz kılarken, silah endüstrisini ve silah pazarını da canlandırıp büyütmektedir. Emperyalistler bilim ve teknolojiye de gezegenimizi onlarca kez yıkıma sürükleyecek envai çeşit silah üretiminin hizmetine sokmakta ve dünyamızı patlamaya hazır bir cephaneye çevirmektedirler.

Stockholm Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI) tarafından açıklanan yıllık rapor bunu ayrıca kanıtlıyor. Raporla göre küresel savunma harcamaları 2017 yılında yüzde 1,1 oranında artarak 1 trilyon 739 milyar dolara yükselmiş bulunuyor. Askeri harcama sıralamasının başında ABD geliyor. ABD'nin 2017 yılı savunma bütçesinin 610 milyar dolar olduğu belirtiliyor. 2018 yılında ABD'nin yaklaşık 700 milyar dolarını savunmaya ayıracağı iddia ediliyor. Öte yandan Çin'in savunma harcamaları 2017 yılında yaklaşık yüzde 2,6 oranında artarak 228 milyar dolara yükselmiş durumda. Rapor, Rusya'nın askeri harcamalarını ekonomik nedenlerden dolayı bir yılda yüzde 20 oranında

azalttığını söylese de, yine de bu rakam 66 milyar 300 milyon dolardır.

Rapora göre küresel savunma harcamalarındaki payı yüzde 20'yi bulan Avrupa'nın savunmaya en fazla kaynak ayıran ülkeleri arasında Almanya 44 milyar 300 milyon, Fransa 57 milyar 800 milyon, İngiltere ise 47 milyar 200 milyon dolarla başı çekmektedirler. Asya ülkelerinin ise savunma harcamalarını yüzde 59 oranında arttırdığı ileri sürülüyor. NATO'nun 29 ülkesinin 2017 yılında savunmaya harcadığı toplam miktarın 900 milyar dolar olduğu kaydediliyor.

2017'de savunmaya yapılan harcamalar dünya genelinde gayri safi hasılasının (GSMH) yüzde 2,2'sine yükselmiş durumda. Böylece kişi başına savunmaya harcanan miktar 230 dolara çıkmış bulunuyor. Yüzde 10 oranıyla Suudi Arabistan milli gelirinden savunmaya en fazla kaynak ayıran ülkelerin başında geliyor. ABD, NATO ülkelerinden milli gelirin yüzde 2'sini savunmaya ayırmalarını Trump üzerinden ilgili ülkeleri olur olmaz azarlayarak talep ediyor. Milli gelirden savunmaya en fazla kaynak ayıran ülkelerin tümü ise Asya ve Ortadoğu'da yer alıyor. Zira bu coğrafya istikrarsızlıklar, çatışmalar ve savaşlar coğrafyasıdır.

ORTADOĞU'YA SİLAH SATIŞI KATLANARAK ARTIYOR

Hiç de şaşırtıcı olmayan biçimde dünya genelindeki silah satışının büyük kısmı da savaşın yoğunlaştığı Asya ve Ortadoğu ülkelerine yapıldı. Silah satışında ABD'yi Rusya, Fransa, Almanya ve Çin takip ediyor. Bu ülkelerin 2013-2017 döneminde dünya genelindeki toplam silah satışının yüzde 74'ünü gerçekleştirdiği söyleniyor. ABD ile başta Almanya olmak üzere Avrupa ülkeleri Ortadoğu'ya yapılan silah satışında başı çekiyor. Bölgedeki en büyük silah ithalatçısı ise Suudi Arabistan. Bu ülkenin 2013-2017 arasındaki silah ithalatı önceki yıllara göre yüzde 225 ora-

nında artmış durumda. En büyük silah ithalatçısı olan Hindistan'ın dünyadaki silah alımının yüzde 12'sini gerçekleştirdiği, bu ülkenin silah talebinin yüzde 62'sinin ise Rusya tarafından karşılandığı ifade ediliyor. Hindistan'ın ardından dünyadaki en büyük silah ithalatçısı Riyad. Ortadoğu dışında Asya ve Okyanusya'ya yapılan silah ihracatında da artış kaydedildi.

Emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri, saldırganlık ve savaşların esas alanı hâlâ da Ortadoğu'dur. Dolayısıyla Ortadoğu cephaneliğe dönüşmüş durumda. Bölge üzerindeki nüfuz ve egemenliğini korumak isteyenler bu nedenle hem bölgeye daha fazla askeri yığınak yapmakta hem de bölgedeki müttefiklerini daha fazla silahlandırmaktadırlar. SIPRI'nin raporuna göre Ortadoğu ülkelerinin silah ithalatı 2013-2017 yılları arasında önceki beş yıla göre iki kat arttı. Bölgeye silah satışında ABD ve Avrupa ülkeleri başı çekiyor. Bölgeye en çok silah satan ülke ABD ve Rusya'nın ardından Almanya oldu. Raporla göre, Almanya'nın silah satışının yüzde 29'u Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerine gerçekleşti. En önemli silah alıcısı Suudi Arabistan olurken, Cezayir, Mısır ve Katar Almanya'dan silah alan ülkeler arasında ön sıralarda yer aldı. Raporla göre, ABD bu dönemde ürettiği silahların yarısını Ortadoğu'ya sattı. Suudi Arabistan, Türkiye, İsrail, Kuveyt, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Irak en çok silah alan ülkeler. Suriye ve İran ise daha çok Rusya ve Çin'den silah aldı.

ENVAİ ÇEŞİT SİLAHLA CEPHANELİĞE DÖNÜŞTÜRÜLMÜŞ DÜNYAMIZ

Yukarıda özetlenen tablo, emperyalist haydutların hammadde ve enerji kaynakları ile dünya piyasaları üzerindeki hakimiyet kavgasının kaçınılmaz sonuçlarıdır ve kapitalizmin şiddete dayalı doğası gereğidir. Silahlanma ve militarizmi kapitalizmden bağımsız olarak ele almak

olanaksızdır. Dolayısıyla kapitalizm koşullarında "silahlardan arınmış bir dünya" hayalden ibarettir. Tam tersine, içine girilen yeni tarihsel dönemde emperyalist rekabet ve nüfuz mücadelesi hummalı bir silahlanmayı gerekli kılmaktadır. Bundandır ki bırakalım "silahsızlanma" ikiyüzlülüklerini, tersine yıkım silahlarının kapasitesini arttırmak ve yeni dehşet silahları icat etmek kaçınılmazdır.

Zira savaşlar dönemi içindeyiz ve küresel emperyalist güçler büyük savaşlara hazırlık içindedir. Clausewitz'in ünlü ifadesiyle, savaş politikanın başka araçlarla, yani şiddet araçlarıyla devamından başka bir şey değildir. Bunun için emperyalist haydutlar, dünyamızı her türlü silahlara olduğu gibi nükleer silahlara da cephaneliğe çevirmiş durumdadırlar.

Dünyamızda kullanıma hazır ve dünyayı onlarca kez yok edecek binlerce nükleer silah bulunuyor. Rusya'nın 7000, Amerika'nın 6800, Fransa'nın 300, Çin'in 270, İngiltere'nin 215, Pakistan'ın 140, Hindistan'ın 130, İsrail'in 80, Kuzey Kore'nin 60 nükleer bombaya sahip olduğu belirtiliyor. NATO üyesi Belçika, Almanya, İtalya, Hollanda ve Türkiye'deki üslerde ABD'ye ait olarak bulunan yaklaşık 200 nükleer silah da düşünüldüğünde dünyanın aynı zamanda bir nükleer cephanelik olduğu görülecektir.

"Dünyanın nükleer silahlardan arınması" gibi burjuva ikiyüzlülüğe rağmen hemen tüm küresel güçler kendilerini nükleer olarak donatmaktadırlar. Trump'ın ABD ile Rusya arasında imzalanan nükleer silah anlaşmasından tek taraflı olarak çekilmek istemesi, Trump'ın çılgınlığı ve dengesizliğiyle açıklanamaz. Dünyanın en büyük nükleer gücü olan ABD, nükleer silah imal etmeye çalıştığı gerekçesiyle İran'ı ezmek için çırpınırken, İran'ın "barışçıl amaçlarla" nükleer çalışmalar yürütme hakkı olduğunu söyleyebilmektedir. Farklı gerekçelerle aynı ikiyüzlülükler önceki nükleer emperyalist güç odakları için de geçerlidir.

SIPRI'nin verilerinde yer alan harcamalara bakıldığında, silahlanma için harcanan paralar insanlığın eğitim, barınma, beslenme, sağlık vb. gibi temel ihtiyaçları için harcansa, örneğin dünya çapında yoksulluk ve açlık sorununu önemli ölçüde çözmek mümkündür. Ancak özel mülkiyete ve ücretli emeğin sömürsüne dayanan kapitalizm, insanlığın temel ihtiyaçlarının çözümünü değil, aksine bu sorunları derinleştirmenin koşullarını yaratır. Dolayısıyla çağımızda açlığın ve yoksulluğun, temel sosyal haklardan yoksunluğun, küresel sömürü ve yağmanın, ekolojik yıkımın sorumluları olanlar, savaşların ve her biçim ve düzeydeki yıkıcı silahlanmaların da sorumlularıdır.

Açlığın olmadığı bir dünya mümkün!

Bir avuç asalağın emeği sömürmesi ve sınıflar arası eşitsizlik temelinde dayalı kapitalist sistemde, milyonlarca insan açlık çekmeye mahkum ediliyor. Açlık vebası, işçi ve emekçilerin üzerinde bir salgın gibi gittikçe yayılıyor.

Günümüzde açlığın olmadığı bir ülke hemen hemen yok gibidir. Bir yerde üretim araçlarını tekelinde bulunduran burjuva sınıfı, diğer yanda emek gücünden başka satacağı hiçbir şeyi olmayan işçi sınıfı arasındaki gelir farklılığı giderek derinleşmiştir. Öyle ki dünya üzerinde yaratılan zenginliklerin yüzde 82'sini sadece en zengin yüzde 1'lik kesim tekelinde bulundururken, buna karşın nüfusun en yoksul yüzde 50'sini oluşturan 3,7 milyar kişinin ise üretilen bu zenginlikten hiç pay alamadığı, İngiliz yardım kuruluşu Oxfam'ın açıklamalarında yer alıyor.

Birleşmiş Milletler ise dünya genelinde açlık çekenlerin sayısının son üç yılda yükseldiğini, küresel düzeyde 821 milyon kişinin, bir başka deyişle her dokuz kişiden birinin yetersiz beslendiğini açıklamıştı.

Dünyadaki kaynaklar dünya nüfusunun çok daha fazlasına yetebilecek miktarda olmasına rağmen, kapitalist sistemde 1 milyara yakın insan açlığın pençesinde yaşam mücadelesi veriyor. Dünya genelinde emperyalist hegemonya savaşlarının giderek tırmandırıldığı bir evrede, savaş aygıtlarına ayrılan dev bütçelerden üçte biri ile dünyadaki açlık, sağlık, eğitim gibi temel ihtiyaçlar rahatlıkla çözülebilir.

Örneğin, Ortadoğu ülkesi olan Yemen'e baktığımızda savaşların yarattığı ağır faturayı emekçilerin açlıkla karşı karşıya kalarak canlarıyla ödemek zorunda kaldıklarını görüyoruz. 23 Ekim'de Birleşmiş Milletler'in açıkladığı verilere göre Yemen'de açlık çekenlerin sayısı 10 milyona yakınken, bu sayının 5,6 milyon kişi daha artarak 14 milyona çıkabileceği tahmin ediliyor. Bu gerçekler Yemen'deki vahim durumu gözler önüne seriyor.

Özellikle savaşların sürdüğü Afrika ülkelerinde de tablo çok farklı değil. Tıp Dergisi *Lancet* tarafından yayımlanan rapora göre Afrika kıtasında yaşanan çatışmalar sonucu ortaya çıkan hastalık ve açlığa bağlı olarak 20 yılda 5 milyon çocuk hayatını kaybetti. Ebeveynleri de eklediğimizde çok ciddi sayıda ölümler

Birilerinin zenginlikleri, bizlerin yarattığı değerler üzerinden oluşuyorsa, bu düzenin çarkını üretimden gelen gücümüz ve birliğimizle kırabiliriz. Sermaye, işçilerin örgütsüzlüğünden güç alıyor. Açlığın, yoksulluğun ortadan kaldırılmasının tek çözümü işçilerin birlik olması ve bu sorunları döne döne yaratan kapitalist sistemi yıkmasıdır.

yaşandığı gerçeğiyle karşılaşılıyor.

Yoksulluk sadece sömürge ve yarı sömürge ülkelerin sorunu olmaktan da çoktan çıkmış bulunuyor. Metropol ülkelerin emekçileri de açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşam mücadelesi veriyor. Avrupa ülkelerinden olan ve emperyalist savaşlarda, savaş aygıtları üretimde rakiplerini geride bırakan "zengin" ülke Almanya'da açlık kol geziyor. Alman Çocukları Koruma Birliği tarafından yapılan açıklamada, Almanya'daki yoksul çocukların sayısının 4 milyon 400 bin olduğu ifade edildi. Keza "demokrasinin beşiği" olarak bilinen Fransa'da açlık ciddi seviyeye ulaşmış durumda. Ulusal İstatistik Enstitüsü (INSEE) tarafından 13 Ekim'de yayımlanan raporlara göre Fransa'da ülke nüfusunun yüzde 14'üne denk düşen 8,8 milyon yoksul olduğu açıklandı. Birileri zenginliklerine zenginlik katabilsin diye emekçilerin bir tas yemeği gasp ediliyor.

Son olarak 20 Ekim'de Dünya Bankası tarafından hazırlanan "*Yoksulluk ve Refah Raporu*"nda da, gerçekler bir kez daha gözler önüne serildi. Rapora göre dünya nüfusunun neredeyse yarısı olmak üzere 3,4 milyar kişi temel ihtiyaçlarını karşılayamıyor ve günde 5,50 dolar

ile geçinmeye çalışıyor.

Bir de açlığın kol gezdiği yaşadığımız toprakları inceleyelim...

Birleşmiş Metal-İş Sendikası Sınıf Araştırmaları Merkezi (BİSAM), Türkiye'de Eylül 2018 açlık ve yoksulluk sınırını açıkladı. Türkiye'de dört kişilik bir aile, sağlıklı beslenebilmek için günlük 61,9 TL, aylık 1.857 TL harcama yapmak zorunda. BİSAM araştırmasında, 4 kişilik bir ailenin sağlıklı beslenmek ve insanca yaşayabilmek için yapması gereken asgari harcama tutarının da aylık 6 bin 424 TL olması gerektiği açıklandı.

Türkiye'de işçilerin aldığı asgari ücret ise sadece 1.604 TL. Türkiye'de yaklaşık 7 milyon işçi asgari ücretle geçinmek durumunda. Toplamda yaklaşık 13.8 milyon işçi çalıştığına göre demek ki işçilerin yarısından fazlası asgari ücretle geçinmeye çalışıyor. Özellikle ekonomik krizin derinleştiği, krizin faturasının patronlarca işçi ve emekçilere fatura edildiği bir süreçten geçiyoruz. Ekonomik kriz, temel tüketim maddelerine getirilen zamlarla, işçilerin sosyal haklarının gasp edilmesi ve maaşlarının azaltılmasıyla ya da işten atmalarla fatura ediliyor. Böylelikle emekçiler daha da yoksullaşılıyor.

16 Ekim Dünya Gıda Günü'nde Tüke-

tici Hakları Derneği'nin (THD) yayınladığı rapor bu gerçekliği tüm çıplaklığıyla bir kez daha gözler önüne serdi. Rapora göre, Türkiye'de tüketicilerin yüzde 20'si, yani 16 milyondan fazla insan açlık sınırının altında yaşarken, nüfusun yüzde 60'tan fazlası, yani 48 milyon insan da yoksulluk içinde. İşçi ve emekçiler açlığa, yoksulluğa, kölelik koşullarında yaşamaya karşı ses çıkardığında ise hemen sermaye devletinin zor aygıtlarıyla karşı karşıya geliyor ve baskıyla, saldırılarla sindirilmeye çalışılıyor. Sermaye devleti işçi ve emekçilere koyu bir geleceksizlikten, açlıktan, yoksulluktan başka bir şey sunmuyor.

Yoksulluk içinde yaşayan milyonlarca işçi ve emekçi olarak yaşadığımız açlık, gördüğümüz baskı ve bize dayatılan sömürü koşulları kaderimiz değildir. Birilerinin zenginlikleri, bizlerin yarattığı değerler üzerinden oluşuyorsa, bu düzenin çarkını üretimden gelen gücümüz ve birliğimizle kırabiliriz. Sermaye, işçilerin örgütsüzlüğünden güç alıyor. Açlığın, yoksulluğun ortadan kaldırılmasının tek çözümü işçilerin birlik olması ve bu sorunları döne döne yaratan kapitalist sistemi yıkmasıdır.

Suriye pazarlığı için “dörtlü zirve”

AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın ev sahipliğinde Rusya, Almanya ve Fransa devlet başkanlarının katılımıyla, 7 Eylül'de gerçekleşeceği ilan edilen ancak 27 Ekim'e ertelenen zirvede esas gündemi Suriye üzerine pazarlık oluşturuyor. Suriye üzerine pazarlığın yoğunlaştığını gösteren bir diğer gelişme ise, Trump'ın Milli Güvenlik Danışmanı John Bolton'un Moskova'ya ziyaret etmesidir. Ziyaret sırasında yapılan açıklamaya göre 11 Kasım'da Paris'te, -yine Suriye gündeminin önemli yer tutacağı- Putin-Trump zirvesi gerçekleştirilecek.

“DÖRT HESAP”LI ZİRVE

Suriye halklarının maruz kaldığı yıkım ve kıyımlar bu devletlerin ilgi alanına girmiyor. Dörtlülerden Rusya, çıkarları gereği cihatçılara karşı savaşa katıldı, ancak bunun için 2015 Eylül'ünü bekledi. Yani Suriye'ye karşı savaşın başlamasından dört yıl sonrasını... Türkiye Suriye'yi yıkma için seferber olan saldırgan güçlerin başını çekiyordu. Fransa cihatçı çetelere destek konusunda cömertti. Almanya işin içine doğrudan girmese de, cihatçı çeteleri destekleyen emperyalist saldırıların safında yer aldı.

Zirveye katılan dört devletin hesapları/hedefleri farklıdır. Her biri kendi çı-

karlarını koruma telaşındadır. Buluşma noktaları, Suriye'ye karşı savaş son aşamasına gelmişken, yeni süreçte söz sahibi olabilmek ve “yeniden imar”dan pay alabilmektir.

RUSYA, KAZANIMLARINI GÜVENCE ALTINA ALMAYA ÇALIŞIYOR

Rusya savaşın bitirilmesi, siyasi çözüm sürecinin başlatılması ve yeniden imar konusunu gündeme getiriyor. Bu sürecin İdlib'in cihatçılardan temizlenmesinden sonra başlatılmasını hedefliyor. Kuşkusuz Rusya, müttefikleri Suriye-İran ikilisiyle paslaşarak süreci idare ediyor. Dörtlü zirveye katılan taraflarla anlaşmayı başardığında, Suriye şahsında Ortadoğu'daki kazanımlarını güvence altına almış olacak. Putin-Trump zirvesinde ABD ile anlaşılabilirse, Rusya'nın işi belli ölçüde kolaylaşacaktır.

AKP İKTİDARI İKİ İPTE OYNUYOR

Suriye'nin toprak bütünlüğünden dem vuran AKP şefleri, halen riyakarlığın doruklarında dolaşıyorlar. Temel dertleri, Kürt halkının Rojava'daki kazanımlarının ortadan kaldırılması ve cihatçı çetelere dayanarak Suriye'nin bazı bölgelerini ilhak etmektir. Bununla birlikte Rusya'nın basıncından dolayı saray rejimi, Astana

görüşmelerinde üstlendiği sorumluluğu da yerine getirme çabası içindedir. İdlib'in cihatçılardan temizlenmesi operasyonunda ayak sürüse de, cihatçıların ağır silahlardan arındırılması ve çatışmasızlık bölgelerinin hayata geçirilmesi yönünde çaba sarf etmek zorunda kalıyor.

İki ipte oynayan saray rejimi, ne kadar ayak sürüse de olayın sonunda Suriye topraklarını terk etmek zorunda kalacaktır. Her şeye rağmen AKP şeflerinin yayılmacı/ilhakçı heveslerine ulaşabilmelerinin tek bir yolu olabilir; o da ABD'nin sadece Rojava'ya değil “Fırat'ın batısı”na da doğrudan saldırmasıdır. Oysa bu düşük bir ihtimal, zira ABD'nin bunu göze alması kolay değil. Dolayısıyla ilhakçı emellerin boşa düşeceğini ve AKP iktidarının yayılmacı heveslerinin kursağında kalacağını öngörmek mümkündür.

FRANSA PARSADAN PAY KAPMA TELAŞINDA

Fransa Suriye'ye karşı yıkıcı savaşın önde gelen destekçilerinden biriydi. Umut bağladığı çeteler hüsrana uğrayınca, Fransa istemeye istemeye de olsa Beşşar Esad yönetimini muhatap almak zorunda kaldı.

Saldırgan ve yayılmacı hevesleri belirgin olan Fransa'nın dörtlü zirveye katıl-

masını şöyle özetlemek mümkün; “madem umut bağladığımız cihatçılar savaşı kaybetti, en azından pazarlık masasında yerimizi alalım. Yeniden imar sürecinde bizim de payımız olsun...” Fransa'nın bir diğer sorunu mülteci akınının durdurulması, hatta mültecilerin bir kısmının geri gönderilmesidir.

ALMANYA MÜLTECİLERDEN KURTULMAK VE İMARDAN PAY ALMAK DERTİNDE

Almanya Suriye'ye karşı savaşta doğrudan taraf olmadı. Ancak cihatçıları besleyen emperyalist/siyonist güçlerle Türkiye, Suudi Arabistan, Katar “şer üçlüsü” ile işbirliğine devam etti. İnsan hakları konusunda “hassas” olan Almanya ne cihatçıların vahşetlerine ne onları koruyup kollayanlara bir şey dedi. Yani Suriye'yi yıkmaya savaşa dolaylı destek verdi. Buna rağmen en çok Suriyeli mültecinin gittiği ülke Almanya oldu. Göçmen akını bir kabusla dönüştü ya da öyle yansıtıldı. Bundan dolayı Merkel “burnunu kapatarak” da olsa T. Erdoğan'la mülteci pazarlığına oturup anlaştı.

Alman burjuvazisi Suriyeli kalifiye göçmenlerden yararlanırken, hükümet kalifiye olmayanlardan kurtulmanın yollarını arıyor. Merkel'in dörtlü zirveye katılmasının da temel nedenlerinden biri göçmen akınının durdurulması ve mümkünse göçmenlerin bir kısmının geri gönderilmesini sağlayabilmektir. Elbette yakıp yıkılan Suriye'nin yeniden imarında Alman tekellerinin pay almasını sağlamak gibi bir hedefi de var.

DİRENEN SURIYE HALKLARI KAZANMIŞTIR!

Amacı farklı olsa da bu zirve, Suriye devletini yıkıp gerici-Amerikancı bir rejim kurma planının/histerisinin iflas ettiğinin ilanıdır aynı zamanda.

Bu vahşi planın başarısızlığa uğramasında Esad yönetiminin, Suriye ordusunun, Lübnan Hizbullah'ının, İran'ın ve Rusya'nın payı olsa da, direnişin onuru öncelikle Suriye halklarına aittir. Zira asıl direnen, yıkıcı savaşın ağır faturasını ödeyen Suriye halklarıdır. Kuşkusuz ki, Suriye halkları için asıl kurtuluş, ülkelerine üşüşen emperyalist güçlerin etkisini yok ettiklerinde gerçekleşecektir.

Brezilya seçimleri ve sağın yükselişi

Brezilya'da eski devlet başkanı Dilma Roussef'i 2016'da deviren "Amerikancı sivil darbe"nin ardından 7 Ekim'de ilk devlet başkanlığı seçimleri yapıldı. İlk turu faşist aday Jair Bolsonaro şaşırtıcı bir oy oranıyla önde bitirdi. Yakın zamana kadar Brezilya'daki küçük partilerden biri olan Sosyal Liberal Parti'nin adayı Bolsonaro 49 milyon seçmen desteği ile oyların yüzde 46.3'ünü, İşçi Partisi (PT) adayı Fernando Haddad ise 31 milyon seçmen desteğiyle oyların yüzde 28.9'unu aldı. Demokratik Emek Partisi başkan adayı Cido Gomes yüzde 12.5 oy alırken, Sosyalizm ve Özgürlük Partisi'nden (PSOL) kadın aday olan Guilherme Boulos ise ancak yüzde 0.6 düzeyinde bir destek elde edebildi.

Sandığa gitmeyen ve boş oy atan seçmen sayısının neredeyse Bolsonaro'ya verilen oy sayısına eşit olduğu ileri sürülüyor. Adaylardan biri yüzde 50'den fazla oy alamadığı için ikinci tur seçimler 28 Ekim'de yapılacak.

Brezilya'daki sağ dalgayı kırmak için, Bolsonaro kastedilerek, "Ele Nao" (O olmaz) şiarıyla birleşik bir anti-faşist cephe kuruldu. Bu cephenin seçim sonuçlarında belirleyici olacağı umut ediliyordu. Zira Brezilya'da kadın hareketi yıllardır toplumsal mücadelenin önemli bir dinamini oluşturuyor. Bu dinamige yaslanarak, kadın dernekleri başta olmak üzere birçok sivil toplum örgütü "Ele Nao" (O olmaz) şiarıyla protestolar örgütlediler.

FAŞİST ADAY BOLSONARO'NUN BÜYÜK ZAFERİ

Geçmişte Brezilya ordusunda yüzbaşı olarak görev yapmış olan Bolsonaro faşist askeri diktatörlük dönemini savunan ve işkenceyi meşru sayan bir faşist. Büyükbabası bir Alman ve Adolf Hitler'in askeri. Lisenin ardından askeri eğitim alan ve orduda paraşütçü olarak görev yapan Bolsonaro, üst düzey subaylar tarafından "hırslı ve saldırgan" olarak tanımlanıyor.

Orduda 17 yıl görev yapan Bolsonaro, oğlunun eşcinsel olması yerine kazada ölmüş olmasını tercih edeceğini söyleyerek her fırsatta eşcinsellere düşmanlığını dile getiriyor. Homofobik, göçmen karşıtı ve kadın düşmanlığı söylemleri ile zehrini açıkça kusan Bolsonaro, Brezilya'nın askeri diktatörlükle yönetildiği 1964-85

yıllarını "görmekli bir dönem" olarak nitelendiriyor. Peru'yu faşist terör rejimi ile yöneten, ilerici ve devrimci hareketlere karşı katliamlar gerçekleştiren Fujimori'yi övüyor. Şili'de faşist cuntanın başkanı olan ve binlerce insanı katleden diktatör Pinochet'nin icraatlarını da cepheden savunuyor.

Seçim kampanyasında ırkçı, milliyetçi, ötekileştirici ve dini söylemleri propagandasının merkezine koydu. Seçim kampanyasını sürdürürken, 6 Eylül 2018'de bıçaklandı. Seçim sonuçlarının açıklanmasının ardından yaptığı konuşmada, "Televizyonda süre alamadığımızı, halen kampanya parası verilmeyen çok küçük bir parti olduğumuzu ve benim de 30 gündür hastanede yattığımı göz önüne alırsak, bu büyük bir zafer" diyen Bolsonaro, bir Trump hayranı ve bu yüzden "tropikal Trump" olarak da isimlendiriliyor.

İŞÇİ PARTİSİ'NİN HEZİMETİ

Parlamento kararıyla devrilmeden önce iktidarda olan İşçi Partisi'nin ve diğer merkezi partilerin büyük yolsuzluklarla anılması, yüz kadar milletvekilinin bu nedenle soruşturulması, onlarca siyasetçinin yolsuzluk ve rüşvet suçuyla hapse olması, eski devlet başkanı Lula da Silva'nın da yolsuzluk nedeniyle hüküm giyerek seçimlere katılmaması, İşçi Partisi'nin yaşadığı hezimet elbette rol oynayan faktörler. Ancak hezimetin gerisinde köklü iktisadi, siyasi ve toplumsal sorunlar yatıyor. Latin Amerika'nın 210 milyonluk bir nüfusa sahip olan bu en büyük ülkesinde faşist hareketin yükselişe geçmesinin nedenleri çok boyutlu.

Faşist adayın zaferle çıktığı kentler arasında, zamanında yaygın grevlerin yaşandığı ve İşçi Partisi'nin kaleleri olduğu ileri sürülen sanayi merkezleri ile ülkenin en yoksul bölgelerinin de bulunması dikkat çekiyor.

Brezilya'da faşist hareketin adayının aldığı destekte, ülkeyi 13 yıl boyunca yönetmiş olan İşçi Partisi'nin sorumluluğu tartışmasızdır. Brezilya emekçiler uzun yıllardır yıkıcı ekonomik ve sosyal sorunlarla karşı karşıyalar. Derinleşen kriz ve İşçi Partisi hükümetinin uyguladığı politikalar, sosyal eşitsizliklerin büyümesini ve 14 milyon insanın işsizliğe mahkum edilmesini engellemeyemedi. 2016 yılından bu yana gündemden düşmeyen rüşvet skandalları da emekçi kitlelerin sabrını taşırdı.

LATİN AMERİKA'DA YENİ BİR SAĞ DALGA

Yüzyılın başından itibaren Latin Amerika'da sol önemli bir canlanma yaşamış, bir döneme damgasını vuran büyük toplumsal hareketliliklerden de güç alarak seçimler yoluyla hükümet olmayı başarmıştı. Venezuela'da Hugo Chavez, Brezilya'da Lula da Silva, Arjantin'de Nestor Kirchner, Bolivya'da Evo Morales, Uruguay'da Vazquez, Paraguay'da Fernando Lugo, Şili'de Michelle Bachelet, Ekvador'da Rafael Correa ve Nikaragua'da Daniel Ortega'nın liderliğinde sol hükümetler birbirini izlemişlerdi.

Chavezler'in, Moralesler'in, Correa'lar'ın, Lulalar'ın ve Kirchnerler'in, Mujica örneğinde olduğu gibi eski gerilla liderlerinin devlet zirvelerine tırmanmasının

yarattığı heyecan ve umut dalgası sadece Latin Amerika ülkeleriyle sınırlı değildi. Bunun yankıları dünya ölçüsünde oldu. Liberal ve reformist solda büyük heyecan ve umutlar yarattı.

Solcu hükümetler Amerikan emperyalizminin siyasi ve ekonomik hegemonyasına karşı bazı adımlar attılar. Neo-liberal yıkıma karşı uyguladıkları sınırlı sosyal politikalarla işçi ve emekçiler lehine kimi iyileştirmeleri başardılar. Bazı alanlarda kamulaştırmalar gerçekleştirildi. Venezuela örneğinde olduğu gibi, emekçi kitleler lehine atılan bu adımlar "21. yüzyıl sosyalizmi" olarak lanse edildi.

Oysa burjuvazinin sınıf iktidarı ve kapitalist özel mülkiyet düzeni yerli yerinde duruyordu. Bunlar aşılmadığı sürece elde edilen kısmi kazanımları ve mevzileri bile korumak olanaklı olamazdı. "21. yüzyıl sosyalizmi" kıtanın işçi ve emekçileri, yoksul halkları arasında büyük bir umut yaratmıştı. Ne var ki atılan adımların sosyalizmle yakından uzaktan bir alakası yoktu. Emekçi kitleler kıtanın sol hükümetleri altında yoksulluğu ve sosyal yıkımı yaşamaya devam ettikleri gibi, ülkeleri büyük yolsuzluk ve rüşvet skandallarıyla da sarsıldı.

Şimdi her şey tersine dönmüş durumda. Kita genelinde sol dalga geriye çekilirken, yeni bir faşist dalga yeniden yükseliş içindedir. Arjantin, Venezuela, Bolivya, Ekvator, Şili, Brezilya, Peru, "Latin Amerika'nın İsrail'i" olarak tanımlanan Kolombiya, Paraguay, yükselen sağ dalgayla yüz yüzeler. Nikaragua'da sol hükümet düşmekten kıl payı kurtuldu.

Latin Amerika ülkelerini kasıp kavuran işsizlik, güvencesizlik, yoksulluk, geleceksizlik, sosyal haklardan yoksunluk, aşağılanmışlık vb., sözde sol iktidarların ortadan kaldıramadıkları, düzenin temelleri korunduğu sürece de kaldıramayacakları temel sorunlar olmaya devam etti. Emekçi kitlelerde öfke ve hoşnutsuzluğu büyüten bu sorunlar sol hükümetlerin yarattığı hayal kırıklığıyla da birleşince, yeni arayışlara zemin oluşturdu. Bu arayış ve öfke devrimci bir alternatifle kucaklanmadığı ölçüde, bazı ülkelerde faşist hareketin gelişme imkanına dönüşebilmektedir.

Brezilya halen bunun gündemdeki önemli bir örneğidir, ama o tek örnek olarak kalmayacak gibi görünmektedir.

Almanya'da konut sorunu

C. Ozan

Almanya, uzunca sayılabilecek bir sosyal durgunluk döneminin ardından, son haftalarda konusu ırkçılık, iklim değişikliği ve yüksek kiralar olan kitlesel eylemlere sahne oldu.

Berlin'de iki hafta önce ırkçılığa ve ayrımcılığa karşı birlikte yaşamayı slogan edinen 250 bin kişilik dev bir gösterinin ardından; geçen hafta sonu da Frankfurt'ta binlerce kişi "yaşanabilir yaşam alanları için ve kira çılgınlığına" karşı sokaklara çıktı.

Konut sorunu ve yüksek kiralara karşı beklenenin oldukça üstünde insanın sokaklara çıkması, gözleri, gittikçe artan ve önem kazanan bu soruna çevirdi.

Bugün Almanya gibi gelişmiş emperyalist bir ülkede bile çok ciddi bir konut sorunu var. Güncel verilere göre Almanya'da 422 bin kişi evsiz durumdadır. Tek başına bu rakam bile konut sorununun sadece gelişmemiş veya yoksul ülkelere has bir sorun olmadığını, aksine kapitalizmin hüküm sürdüğü her coğrafyada mevcut bir sorun olduğunu kanıtlıyor.

Almanya'da konut sorununun neden ve nasıl yaşandığına dair bazı bilgilerle devam edelim.

Almanya'da her yıl 70.000 konut daha az yapılıyor. 1990'dan bu yana insanların uygun fiyata oturabildikleri sosyal konutların oranı %60 azalmıştır.

Berlin'de oturanların yarısından fazlası oturdukları evin kirasını karşılayamadıkları için devletten yardım almak zorundadır.

Almanya'da 2012'den bu yana, orta ve büyük şehirlerde kiralar en az %30 yükselmiştir. Münih, Hamburg ve Stuttgart gibi kentlerde, imara açık bölgelerin fiyatı sadece 2016'da %10 ile 20 arttı.

Münih'te küçük konutların metrekare fiyatı 25 avroya kadar çıkmıştır. Yine Münih'te artık evler değil yataklar kiraya verilmektedir. Bir yemek ocağı, bir banyo ve tuvaletten ibaret olan bir odaya dört yatak atılıyor ve yatak başına 400 avro kira alınıyor.

Berlin'de kirası 1000 avronun altındaki 80 metrekarelik eski bir ev için tam 800 kişi başvurmakta, evi görmeye gelenler caddeye kadar kuyruk oluşturabilmektedir.

Bu liste daha da uzatılabilir kuşkusuz. Fakat bu kadarı bile sorunun vahameti konusunda fikir sahibi olmaya yeterlidir.

Savaş, işsizlik, yoksulluk, ırkçılık gibi tüm diğer temel toplumsal sorunlar gibi konut sorununun da kapitalizmde çözümü yoktur. Kesin ve kalıcı çözüm proletarya iktidarı ve sosyalizmdir.

SORUNUN SEBEBİ KAPİTALİZMDİR, ÇÖZÜMÜ DE KAPİTALİZMİ AŞMAKLA MÜMKÜNDÜR!

Nereden bakarsak bakalım konut sorunu da işsizlik ve yoksulluk gibi, kapitalizmin yarattığı en dolaysız sorunlardan biridir.

Oturacak bir evi olsun veya olmasın, konut ve kira sorunu bütün emekçi sınıfları kesen bir sorundur. Bugün Almanya'da çalışanlar kazançlarının yarıya yakınını veya en azından üçte birini kiraya harcamak zorundadırlar.

Özellikle Berlin, Hamburg, Münih, Köln, Frankfurt ve Stuttgart gibi kentlerde kiralar hızla yükselmektedir. Kira artışı tamamen piyasanın ve ev sahiplerinin insafına bırakılmış, bu konuda tam bir kuralsızlık ve keyfiyet yaşanmaktadır.

Son derece çarpık, akıl ve insanlık dışı bir sistem olan kapitalizm, milyonlarca insanı büyük kentlerde, çoğu sağlıksız ve yetersiz olan konutlarda yaşamaya mahkum etmekte ve kira rantından büyük paralar kazanmaktadır. Konutlar tadilat edilip sağlıklı ve oturulabilir hale getirildikten sonra ise, kiralar iki üç katına çıkarılmaktadır.

Kapitalizmde toplumun ihtiyaçları değil, kâr ve daha çok kâr esastır. Bu

işleyiş, konut sorununda da karşımıza çıkmaktadır. Aslında halihazırda ihtiyaca göre ve adaletli bir dağılım sözkonusu olsa bu toplumda herkese yetecek konut var. Fakat böyle olmuyor. Bugün konut sıkıntısında başı çeken Münih'te büyük evlerin yarısından fazlasında tek kişi yaşıyor. Buna karşılık kalabalık çoğu aile kentlerin dışında ve daha dar evlerde yaşamak zorunda kalıyor. Çünkü kiralar oldukça yüksek veya kiraya vermek ev sahiplerinin inisiyatifinde olduğu için, ev sahipleri de kimi tercih ederse evi ona veriyorlar. Hatta bu evler çoğu kez yüksek gelirli insanların ikinci evleri olabiliyor. Ev sahiplerinin tercihlerinde çoğu zaman ırkçı tutumlar rol oynayabiliyor. Ve bu haksızlığa hiç kimse dur diyemiyor. Zira kapitalizmde özel mülkiyet kutsaldır ve dokunulamaz.

Konut alanında yaşanan bir diğer sorun ise, rantı yüksek yerlerde oturan emekçilerin şehirlerin dışına sürülmeye zorlanmasıdır. Kira arttırma veya tadilat bahanesiyle emekçilerin çıkarıldığı evler ise fahiş fiyata tekrar kiraya verilmektedir.

Başta Almanya olmak üzere, her türlü zenginliğin devasa boyutta biriktiği günümüz kapitalist dünyasında, toplumun en temel sorunu olan konut sorununu çözmek son derece mümkün ve kolaydır.

Ne var ki bu sorunu çözmek onun doğasına aykırıdır. Zira sorunların sebebi olanlar, çözümünü de olamazlar. Kapitalizm toplumsal hiçbir sorunu çözmez, aksine onu kendi çıkarı için kullanır sadece.

Mesela emekçilere, ev almaları karşılığında düşük faizli krediler vererek onların ev sahibi olmalarını sağlamak bu sorunun çözümüne katkı sağlamak gibi görülebilir. Fakat bununla kendi sömürü çarklarını garantiye alma derdindedir aslında. Emekçiye ömür boyu borçlandırarak, onu patronun ve sistemin uysal bir kölesi yapmaktır esas amaç. Zira borçlu işçi kendisine dayatılan koşulları daha kolay kabul edecektir.

Sonuç olarak, kapitalizm nasıl ki işsizler ordusunu işçiler üzerinde bir baskı ve sömürü aracı olarak kullanıyorsa, evsizleri de kira rantını arttırma ve insanları sağlıksız konutlarda yüksek fiyata oturmaya razı etmek için kullanmaktadır. Dolayısıyla sorunun devamı onun çıkarıdır.

Savaş, işsizlik, yoksulluk, ırkçılık gibi tüm diğer temel toplumsal sorunlar gibi konut sorununun da kapitalizmde çözümü yoktur. Kesin ve kalıcı çözüm proletarya iktidarı ve sosyalizmdir.

* İstatistikî bilgiler mietwahnsinn.de adlı internet sayfasından alınmıştır.

Dünyada grevler ve kitle eylemleri

GÜNEY AFRIKA: PLASTİK ENDÜSTRİSİNDE GREV

Plastik sektöründeki 450 şirkette yaklaşık 10 bin işçi 22 Ekim'den beri süresiz grevde. NUMSU sendikasında örgütlü işçiler metal endüstrisindeki meslektaşları ile aynı ücret artışını, yani yüzde 15 ücret zammı istiyorlar. Ayrıca, 40 randlık asgari ücrete (yaklaşık 2,40 avro) geri dönüş talep ediyorlar. Asgari ücret son zamanlarda 20 randa düşürülmüştü.

Güney Afrika plastik endüstrisinde yaklaşık 60 bin işçi istihdam ediliyor.

NIJERYA: DAYANIŞMA GREVİ KAZANIMLA SONUÇLANDI

Geçen hafta, Murtala Muhammed Airfield 2'deki işçiler ve çalışanlar, kendilerini işe geri dönmeye zorlayan bir mahkeme kararına uymayarak greve gittiler. Çeşitli sendikalara üye işçiler, terminalin

girişini kapattılar. İşçiler başlangıçta sendikaya katılmak isteyen 62 işçinin işten çıkarılmasına karşı greve gitmişlerdi. Havalimanı işletmecisi işten çıkarılan işçileri yeniden işe almak ve sendikal haklarını tanımak zorunda kaldı.

HİNDİSTAN: ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI GREV

Hindistan'ın kuzeyindeki Haryana eyaletinde, kamuya ait bir otobüs şirketi olan Haryana Roadways'te çalışan otobüs şoförleri 23 Ekim'den bu yana grevdeler. Şirketin 4.100 otobüsünün 3.800'ü kontak kapatma eylemini sürdürüyor. Grevciler, hükümetin özel şirketlerden 700 otobüs kiralama kararını geri çekmesini talep ediyor. Bunun "arka kapıdan özelleştirme" olduğunu ifade eden otobüs sürücüleri, hükümete kararlılıklarını gösterebilmek için, başlangıçta iki gün

sürecek olan grevlerini 26 Ekim'e kadar uzattılar.

FİLİPİNLER: PHILIP MORRIS'TE GREV

Filipinler'in en büyük tütün şirketi olan Philip Morris'te işçiler 28 Eylül'den bu yana grevdeler. İşçiler işyerinin kapanmasına ve toplu işten çıkarmalara karşı direniyorlar. Ağustos ayında, Vigan'da bir fabrika kapatıldı ve 90 işçi kapı önüne konuldu. Marikatan'da ise 220 işçi (iş gücünün üçte biri) fabrikadan atıldı.

GÜNEY KORE: ÜCRETLERİN DÜŞÜRÜLMESİNE KARŞI UYARI GREVİ

Ulsan'daki Hyundai Heavy Industries'teki işçiler, 16 Ekim Salı günü iş bıraktılar. İşçiler, Hyundai'nin offshore sektöründeki (petrol kulelerinin inşaatı vb.) çalışanlar için ücretleri yüzde 70'in altında azaltma planlarına itiraz ediyorlar.

Şirket, Endüstriyel İlişkiler Komisyonu'na böyle bir talepte bulunmuştu. Toplam 15 bin 800 çalışanın 2 bin 800'ü bu alanda çalışıyor. Hyundai, siparişlerin düşük olduğunu iddia ederek, bu bölümü kapatmakla tehdit ediyor.

HİRVATİSTAN: EMEKLİLİK YAŞININ YÜKSELTİLMESİNE KARŞI PROTESTOLAR

Hırvatistan'da hükümetin emeklilik yaşını 65'ten 67'ye yükseltme planlarına karşı başkent Zagreb'de binlerce kişinin katıldığı protesto gösterisi yapıldı. Hükümetin taslağı ayrıca erken emekli olma durumunda yılda %4'e varan bir kesinti öngörüyor. Gösteride "Hırsızlar!" sloganı sıkça atılırken, "Okuldan sonra işsizlik, işten sonra mezar!" afişi de dikkat çekti.

Sendikalar hükümet tasarısına karşı bir referandum planlıyorlar.

AMERİKA: ÜNİVERSİTE HASTANELERİNDE GREV

Amerika'nın Kaliforniya eyaletinde 5 üniversite hastanesinde çalışan 15 bin kişi greve gitti. Hastanelerin mutfağında, bahçesinde ve taşıma bölümünde çalışan 24 bin kişi de grevcilerle dayanışmalarını göstererek iş bıraktı.

Grev, hastanelerin bazı bölümlerinin taşeron şirketlere satılmasına karşı gerçekleşti. Hastane çalışanları bunun ücretlerinde düşüş anlamına geldiğini ifade ediyorlar.

FİNLANDİYA: DOĞANIN KORUNMASI İÇİN YÜRÜYÜŞ

20 Ekim Cumartesi günü, Helsinki'de 10 bin kişi sokağa çıkarak, hükümetin 2035 yılına dek yenilenebilir enerjiye geçiş ve 2020 yılına kadar fosil enerjiye verilecek hükümet desteğinin kesilmesi için protesto gösterisi düzenlendi.

Kolombiya'da akademisyenlerden grev

Kolombiya'da 2017 yılında bir ay süren grevin ardından yapılan anlaşmanın gereklerinin yerine getirilmediğini belirten akademisyenler 23 Ekim'de greve çıktı. Yükseköğretime yeterli kaynak ayrılmasını talep eden akademisyenler ülke genelinde sokaklara çıkarken öğrenciler de eylemlere destek verdi.

Başkent Bogota'nın yanı sıra Bucaramanga, Cali, Cartagena, Armenia, Me-

dellin kentlerinde yürüyüşler gerçekleştirildi.

Başkentteki eylem için Bolivar Meydanı'nda toplanılırken kitleye seslenen Kolombiya Eğitimciler Federasyonu (FECODE) Başkanı Nelson Alarcon, hükümetle geçen yılki grev neticesinde

varılan anlaşmanın sadece küçük bir kısmının uygulandığını belirtti. Daha iyi bir eğitim sağlanması için bütüncü maddelelerin uygulanması gerektiğini söyledi.

Üniversite öğrencileri de bütçeden eğitime ayrılan payın arttırılmasını talep ederken, hükümet bu konuda ken-

dileriyle görüşmeyi kabul edene kadar protestolarına devam edeceklerini ifade ediyorlar.

Kolombiya Ulusal Üniversitesi'nin 2018 akademik yılını tamamlamak için 60 milyar pesoya (20 milyar dolar) ihtiyacı olduğu, ülke genelindeki 31 kamu üniversitesinin faaliyetlerini sürdürebilmesi için ise 1.8 trilyon pesoya ihtiyaç olduğu belirtiliyor.

“Boykot” şovu altında Suudi rejimiyle iş tutuyorlar

Cemal Kaşıkçı'nın öldürülmesini ört-bas etmeye çalışan şeriatçı Suudi rejimini şu ana kadar 'uyarmak'la yetinen Batılı emperyalistler, sözde boykot edeceklerini açıkladıkları “Çölde Davos” diye anılan zirvede Körfez şeyhleriyle yeni işbirliği projeleri imzalamayı sürdürüyor.

Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'da “Geleceğe Yatırım Girişimi” (Future Investment Initiative) başlığıyla dün başlayan zirve, emperyalist tekellerin -yani dünyadaki zenginliğin büyük çoğunluğunu elinde bulunduran ve bunu yöneten sermayedarların- başlıca gündemindeki yerini koruyor.

Kaşıkçı cinayeti sonrası Batı emperyalizminin kimi siyasi temsilcileri ve şirket CEO'ları zirveye katılmayacaklarını duyursa da, bu “boykot” açıklamaları göstermelik olmaktan öteye gidemedi. Anlaşmalardan görünen o ki, emperyalizmin sözcüsü siyasetçiler “boykot” şovları yaparken, temsil ettikleri tekeller Körfez şeyhleriyle hiç sakınca görmeden iş tutmaya devam ediyor.

İLK GÜNDE İMZALANAN ANLAŞMALAR 50 MİLYAR DOLARI GEÇTİ

Emperyalist tekellerin iştahını açan konulardan birisini Suudi petrol şirketi Aramco'nun halka arz -sermayedarlara devir- süreci, bu yönde atılacak adımlar, yapılacak anlaşmalar oluşturuyor.

“Burada Kaşıkçı'nın ölümünden herkes üzüntü duyuyor, ama bunu aşmamız gerek” diyen Aramco'nun CEO'su Emin Nasır, 23 Ekim'de başlayan zirvede şu

ana kadar 34 milyar dolarlık anlaşmaya imza attıklarını açıkladı. Nasır'ın söylediğine göre 15 farklı mutabakat zaptı imzalandı ve bunları imzalayanlar arasında Fransa, Çin, ABD, Japonya, İngiltere, Güney Kore ve Hindistan'dan şirketler bulunuyor. Bu şirketlerden bazıları ise şöyle: Total, Halliburton, Schlumberger, Baker Hughes, Hyundai Ağır Sanayi ve Sumitomo.

Suudi rejiminin resmi yayın organları ise ilk günde, imzalanan anlaşmaların tutarının 50 milyar doları geçtiğini açıkladı. Mutabakat zaptı anlaşmalarına imza atanların; Fransa, Çin, ABD, Japonya, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE), İngiltere, Güney Kore ve Hindistan merkezli şirketler olduğu belirtildi. Anlaşmalarda başta gelen sektörlerin enerji, ulaşım ve

petrokimya olduğu kaydedildi.

HOLLANDA, FRANSA, ABD VE İNGİLTERE'NİN GÖSTERMELİK BOYKOTU

Zirveyi boykot edeceğini açıklayanlar arasında ABD Hazine Bakanı Steven Mnuchin, Fransa Ekonomi Bakanı Bruno Le Maire, Hollanda Maliye Bakanı Wopke Hoekstra ve İngiltere Uluslararası Ticaret Bakanı Liam Fox da bulunuyordu. Bununla birlikte “boykot” ikiyüzlülüğüne başvurmadan gerici rejimden pay kapmaya çalışanlar arasında da Çin ve Rusya gibi ülkeler yer alıyor.

Görünen o ki, siyasetçiler zirveye katılmasa da, temsil ettikleri tekellerin yöneticileri şeriatçı rejimle işbirliğini açık bir şekilde sürdürüyor. Bu ise emperya-

list kapitalizmin iç yüzünü bir kez daha gözler önüne sermiş bulunuyor.

Tekelleri temsil siyasetçiler ya sessizlikle ya da ikiyüzlü açıklamalarla süreci geçiştirirken, sermayedarlar kârlarını ve zenginliklerini büyütme peşinde her türlü kirli işbirliğini ve ilişkiyi sürdürüyor. Zira Kaşıkçı cinayeti sermayedarlar için “üzüntü duyulacak bir olay” ve “iş yapmak için bunları aşmak gerek!”

Fakat Yemen'i 4 yıla yakındır bombalayan ve şu anda milyonlarca kişiyi açlığa sürükleyen Suudi rejimini doğrudan destekleyen, silahlarla donatan emperyalist tekellerden ve bu kirli işbirliğini yeri geldiğinde “silah vermeyeceğiz” yalanlarıyla, buna gerekmediğinde de sessizlikle hasır altı eden siyasi temsilcilerden fazlasını beklemek, eşyanın tabiatını görmezden gelmek oluyor.

Cemal Kaşıkçı cinayetine “görev savma” sınırlarında değinen AB şefleri, Suudi Arabistan'ın -zaten herkesin malumu olan- suçunu itirafından sonra cinayetin aydınlatılması için çağrıda bulundular.

AB'nin etkin iki gücü Almanya ile Fransa cinayeti kınamak ve aydınlatılmasını talep etmek gibi beylik laflar etmenin ötesine geçemediler.

Cinayetle ilgili açıklama yapan Almanya Başbakanı Angela Merkel, “Cemal Kaşıkçı'nın öldürülmesi korkunçtur. Hâlâ hiçbir şey aydınlatılmadı. Elbette konunun tam olarak aydınlatılmasını talep ediyoruz” dedi.

Fransa'da cinayete dair açıklamayı Dışişleri Bakanı Le Drian yaptı. Fransız bakan, “Cevapsız kalan çok soru var. De-

Kaşıkçı cinayeti ve AB

rin soruşturulma yapılmasını istiyoruz. Kaşıkçı cinayetini şiddetle kınıyoruz” dedi.

Avrupa Birliği adına yapılan açıklamada da diğerlerinden pek farklı değildi. AB açıklamasında “Kaşıkçı'nın ölümüyle ilgili detaylar ve 1963 Viyana Konsolosluk Sözleşmesi'nin çok edici şekilde ihlali çok endişe vericidir. Kaşıkçı'nın öldürülmesine ilişkin kapsamlı, güvenilir ve şeffaf soruşturma devam etmeli, sorumluların hesap vermesi sağlanmalı” denildi.

AB üyesi bazı ülkeler adına yapılan açıklamalarda Suudi Arabistan'ı eleştiren ifadelerin tonu biraz daha sert olsa da, yukarıda andığımız üç açıklama Avrupa burjuvazisinin yaklaşımını dile getiriyor. Bu açıklamalar, Almanya-Fransa ikilisi başta olmak üzere, AB üyesi ülkelerin Suudi krallığı ile işbirliğine kaldıkları yerden devam edeceklerini haber veriyor.

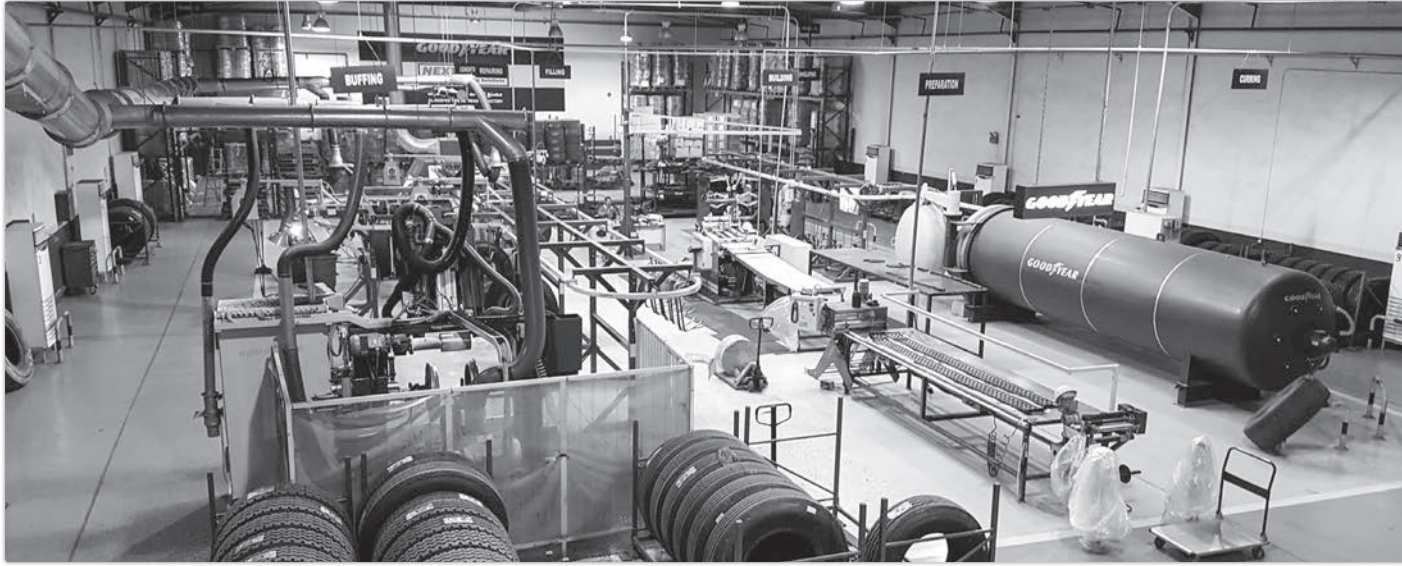
AB emperyalistlerinin, müttefikleri olan Suudi rejiminin konsoloslukta ulu-orta cinayet işlemesinden hazzettikleri söylenemez. Buna rağmen Ortaçağ artığı şeriatçı rejimle ilişkilerinin zede-lenmemesi için ellerinden geleni de

yapacaklar. Halen cinayetin aydınlatılmasından söz etmeleri, Suudi krallığına zaman kazandırmaktan öte bir anlam taşıyor. Zira cinayet mahali de fail de ortadadır.

Her koşulda temsil ettikleri tekellerin çıkarlarını korumakla mükellef olan AB şefleri, ne kadar cinayet işlese işlesin, petro-dolar zengini Suudi krallığıyla arayı açmazlar. Nitekim üç yıldan beri Yemen'de toplu cinayet işlemesine kayda değer bir itirazları olmadı. Bu cinayeti de kısa sürede unutup şeriatçı rejimle işbirliğine devam edecekler. Hal böyleyken “AB kriterleri”, “özgür dünyanın değerleri” gibi laflar edilmesi ancak bir riyakarlık gösterisi olabilir.

Lastik fabrikasında bir yaz dönemi

Yaşadığımız bunca sorunun kaynağının kapitalizm olduğu bilinciyle hareket ederek, gerek fabrikalarda, gerek üniversitelerde gerekse de liselerde mücadeleyi büyütmeyi sürdüreceğiz. İşçi sınıfının içinde olacak, işçi sınıfının sosyalist iktidarı mücadelesini ilerleteceğiz.

Geçtiğimiz Mart ayında toplanan Devrimci Gençlik Birliği (DGB) Genel Kurulu'nda bugüne kadar olduğu üzere son yaz çalışması kapsamında da fabrikalarda, atölyelerde ve bulunduğumuz her alanda işçi sınıfına, emekçilere ve genç stajyerlere sesimizi daha güçlü taşıyabilmeyi planlamıştık. Bu çerçevede yaz dönemini fabrikalarda geçirdik.

Çalıştığım fabrika traktör, panzer, kamyonet gibi ağırlıklı olarak iş makinesi lastiği üreten, Türkiye'deki en büyük lastik fabrikalarından biriydi. Fabrikada çalışan birçok işçi yaşanan bir dizi sorun (düşük ücretler, hak gaspları vb. gibi) içinde özellikle çalışma koşullarının ağır olması ve çalışma alanında solunan kimyasalların yoğunluğu sebebiyle oluşan meslek hastalıklarından şikayetçiydi.

Fabrikaya başvurduğumda benimle beraber 20'ye yakın işçi işe alınmıştı. Kısa süre sonra, beraber işe başladığım işçilerin sadece 4 veya 5'ini görebildim. Çalışma koşullarının ağır olması ve şef, müdür, ustabaşı gibi patron yalakaları tarafından sürekli baskı altında çalışması, işçilerin örgütsüzlüğüyle beraber umutsuzluğa dönüşünce tepki olarak işten ayrılma yolu tutuluyordu.

Fabrikada yaşanan, hatta en göze batan ve işçileri ayrıştıran sorunlardan biri de işçilerin arasında Kürt-Türk ayrımı olmasıydı. Özellikle yemekhanede Kürt iş-

çilerin ayrı masada yemek yemesi, onlar Kürtçe konuştuklarında laf söylenmesi çokça yaşanıyordu. Bu olanlar sadece benim çalıştığım fabrikada değil, birçok yerde yaşanıyor. Alevi-Sunni, Kürt-Türk, kadın-erkek ayrımları yalnızca biz işçileri kutuplaştırıyor. Ve bu ortaya çıkan sonuç, bizim dağınıklığımız patronların sömürebilmelerini güvenceleyip, kârlarını büyütmelerine yarıyor.

Uzun yıllardır orada çalışan işçilerin anlattıklarına göre büyük uğraşlar sonucu fabrikaya Lastik-İş Sendikası girebilmiş. Sendikanın fabrikaya girişinden sonra çalışma saatlerinin düşürülmesi, yemeklerin doyurucu ve temiz olması, banyo ve tuvaletlerin arttırılması, ücretlerde iyileştirme yapılması gibi birçok sorunun düzeltildiği belirtiliyor.

Fabrikaya sendikanın girmesi sonrasında elbette iyileştirmeler yaşanmıştır ama çalıştığım dönem boyunca başka fabrikalardan da tanıdığım Lastik-İş'in işçileri açısından işlevsizliğine, bürokrat yönetimin patron yanlısı tavırlarına tanık oldum. TİS süreçlerinde "binlerce üyemi dökerim sokağa" gibi gerçek dışı söylemlerle işçilerin gönlünü kazanarak saltanatlarını sürdürmenin peşindeler. Sendika bürokrasisinin ne bu fabrikada, ne örgütlü olduğu diğer fabrikalarda ne de herhangi bir fabrikada yaşanan iş kazalarına, iş cinayetlerine karşı bir sözü

var. Sınıfa dönük bir dizi saldırı karşısında sessiz kaldı. Sendika ağaları koltuklarından gürlüyorlarsa, sendikaların ismini kullanıyorlarsa, geçmişten bugüne 15-16 Haziran Direnişi'nde, Kavel'de, Derby'de ve birçok direnişte bedel ödeyen işçilerin sayesinde bu.

Çalıştığım fabrikaya mesleki eğitim alanı üzerinden bakarsak çalışan işçilerin büyük çoğunluğu meslek lisesi ya da meslek yüksek okulu mezunlardı. Fabrikada çalışmak, hem gençlik hem sınıf çalışması hedefi olarak ele aldığımız mesleki eğitim alanının önemini pratikte de görme imkanı yarattı. Çalıştığım son dönemde liseler açılmıştı ve meslek liselerinden stajyerler çalışmaya başladı. Fabrikadaki stajyerlerin alan dışı angarya işlerde çalıştırılmalarına, bölümleriyle ilgili değil, amirlerin istekleri-ihyaçları doğrultusunda her yere gönderildiklerine ve bunu bütün stajyerlerin yaşadığına somut olarak tanık oldum.

Yaşadığımız bunca sorunun kaynağının kapitalizm olduğu bilinciyle hareket ederek, gerek fabrikalarda, gerek üniversitelerde gerekse de liselerde mücadeleyi büyütmeyi sürdüreceğiz. İşçi sınıfının içinde olacak, işçi sınıfının sosyalist iktidarı mücadelesini ilerleteceğiz.

KOCAELİ'DEN BİR DGB'Lİ

Liseliler tepki gösterdi, tacizci öğretmen görevden alındı!

İstanbul Küçükçekmece'deki Kadriye Moroğlu Anadolu Lisesi'nde hakkında açılmış taciz davası olmasına rağmen coğrafya öğretmenin görevine devam etmesine ve okulda taciz olaylarının artmasına karşı öğrenciler 23 Ekim'de eylem gerçekleştirdi.

24 Ekim günü de Kadın Meclisleri'nin çağrısı ile okul önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Okul çıkış kapısının önünde toplanan yüzlerce öğrenci ve veli, alkışlar ve ıslıklarla durumu protesto etti. Ardından basın açıklamasına geçildi. Açıklamada sürece dair kısa bir bilgilendirmenin yapılmasının ardından tacize ve cinsel istismara asla geçit vermeyecekleri, mücadeleyi her alanda büyütecekleri ve liselilerin yalnız olmadığı vurgulandı. Eylemde "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganı atıldı.

POLİSTEN DLB'LİLERE GÖZALTI GİRİŞİMİ

Basın açıklamasına geçilmeden önce Devrimci Liseliler Birliği'nin (DLB) Kadriye Moroğlu Anadolu Lisesi öğrencilerini selamlayan ve tacize karşı mücadeleye çağırın bildirileri dağıtıldı. Dağıtım esnasında polis dağıtımını engellemeye çalışarak iki DLB'liyi kitleden izole etmek istedi. Ancak DLB'liler bu duruma karşı çıkarak ajitasyonlarla bildiri dağıtımına devam etti.

Eylem boyunca polislerin tacizi devam ederken, eylem çıkışında alandan ayrılan DLB'liler gözaltına alınmak istendi. Ancak velilerin de DLB'lileri sahiplenmesi ile gözaltı yapılamadı, hem velilere hem de DLB'lilere sadece GBT yapılabildi.

TEPKİLER İLK SONUCU VERDİ

Öte yandan, öğrencilerin ve velilerin tacize karşı gösterdikleri tepki ilk sonucu verdi. Tacizci öğretmen 24 Ekim'de okula gelmezken, okul idaresi öğretmenin uzaklaştırıldığını ve mahkemeye kadar da gelmeyeceğini açıkladı. Tacizci öğretmen hakkındaki dava 20 Kasım'da görülecek.

EMİS görüşmeleri anlaşmayla sonuçlandı

DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası ile Elektromekanik Metal İşverenleri Sendikası (EMİS) arasında süren toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmeleri anlaşmayla sona erdi.

Birleşik Metal-İş; ABB Elektrik, Grid Solutions, Schneider Enerji ve Schneider Elektrik fabrikalarında çalışan ve yaklaşık 2 bin 500 işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinin 23 Ekim gecesi yapılan anlaşma ile sonuçlandığını açıkladı.

İki yıl süreyi kapsayan sözleşme kapsamında alınan zam oranları şu şekilde: İlk 6 ay yüzde 12+1.90 TL, ikinci 6 ay enflasyon,

Üçüncü 6 ay enflasyon+2, Dördüncü 6 ay enflasyon, Sosyal haklara birinci yıl yüzde 35, ikinci yıl ise enflasyon+2 puan zam yapıldı.

Birleşik Metal-İş, ilk 6 aylık zam oranının yüzde 24 olduğunu açıkladı.

"Sosyal haklar içerisinde yer alan Bayram, İzin ve Yakacak kalemlerinde yapılan artış aylık net 74 TL olarak yansıtılacak" denildi.

Sözleşme ile "yeni haklar" elde edildiği ifade edilen açıklamada bazı iş yerlerinde prim alınırken tüm iş yerlerinde ise yılda bir kere 300 TL'lik alışveriş çeki

verileceği belirtildi.

Birleşik Metal-İş'in açıklamasında "Bu sözleşme bugüne kadar Türkiye'de yapılan en iyi sözleşmelerden birisidir" iddiasında bulunulurken, "Metal işçilerinin hak ettiği alınterinin karşılığını vermekte pozitif bir yaklaşım gösteren EMİS yöneticilerine de teşekkür ederiz" ifadeleri kullanıldı.

MİB: ANLAŞMA PATRONLARIN İSTEKLERİNE BOYUN EĞMEKTİR

Birleşik Metal-İş'in yaptığı sözleşmenin ancak enflasyon artışına denk geldiğine dikkat çeken Metal İşçileri Birliği (MİB) ise şu açıklamayı yaptı:

"Birleşik Metal-İş 2018-20 dönemi EMİS sözleşmesini imzaladı.

Resmi enflasyonun yüzde 24 açıklandığı bir ortamda yüzde 24 zam almak başarısızdır.

Masada patronların isteklerine boyun eğmektir.

Kriz bahanesiyle işçiye yönelik hak gasplarına kapı aralamaktır."

Baymak'ta kriz sopasıyla işçilere tehdit

Kriz toplumsal yaşamın her alanında işçi, emekçilere ağır bir fatura olarak dönerken, 275 işçinin çalıştığı Baymak fabrikasında işçiler kriz sopasıyla tehdit ediliyor. Mesailerin kaldırıldığı, yıllık izinleri olan işçilerin izne çıkarıldığı, bunun sonrasında da "Duruma bakacağız" denilen Baymak'ta işçiler sendikaya ve patrona tepkili.

Kriz nedeniyle işten atma söylentilerinin dolaştığı Baymak'ta yetkili Türk Metal sendikası krize karşı mücadelede işçilerin haklarını savunmak yerine patronun çıkarını kolluyor. İşçileri "dikkatli olun" diye sindirmeye çalışan Türk Me-

tal, işçileri hem ses çıkarmamaya çağırıyor, hem de işten çıkma tehditlerini dillendiriyor. Yakın zamanda gündüz vardiyasına gelen sendikacılar "Bu süreçte işten çıkarılmak istemiyorsanız kendinize çekidüzen vermeniz gerek" diyerek işçileri adeta patron ağızıyla tehdit etti.

Sendikacıların işçilerle görüşmesinden sonra fabrika yönetimi de her bölümle ayrı ayrı toplantılar gerçekleştirdi. Fabrikada işten çıkarmanın olmayacağını fakat mesailerin kaldırıldığını dile getiren patron bu süreçte yıllık izinleri dolan tüm işçilerin izne gönderileceğini söyledi. "Bir gün dahi yıllık izni hak etmiş olan

işçiler bu günlerini kullanacaklar" diyen Baymak yönetimi, çıkmayanları izinlerinin yakılmasıyla da tehdit etti.

Özellikle işlerin durduğu kombi bölümünde yıllık izne çıkmak istemeyen işçiler üzerinde yoğun bir baskı kurulmuş durumda. Yıllık izinlerin başka işçilere kullanılacağı dahi söylenerek işçiler tehdit ediliyor. Kriz tartışmalarının "işten çıkarma" üzerinden açıldığı fabrikada, kullanılan yıllık izinlerin devamının "ücretsiz izne gönderme" şeklinde geleceği işçiler tarafından dile getiriliyor. Baymak sermayedarları ölümü gösterip işçileri sıtmaya razı etmeye çalışıyor.

Kriz daha da büyüyecek

Merhaba, ben Esenyurt'ta, büyük bir holdinge bağlı bir tekstil fabrikasının deposunda çalışıyorum.

Üretim ve depo ayrı ayrı yerlerde. Depoda 100 civarında işçi çalışıyor. Hükümet temsilcileri televizyonlarda yaygara koparıp kriz yok diyorlar. Ama krizin alası var ve gittikçe daha da kötüye gidiyor.

Kriz her gün daha fazla gösteriyor kendini. Birçok fabrikada işten atma var. Çalıştığım işyerinde de işten atmalar oldu. Beyaz yakalılar dahil 20 civarında işçi işten atıldı.

Üretim fabrikasında binlerce işçinin çalıştığını tahmin ediyorum. Bizim orayla ilgili pek bir bilgimiz olmuyor. Ama şunu

söyleyebilirim, depoda çalışan her 5 kişiden biri atıldıysa üretimden yüzlerce işten atılmıştır. Kriz yok diyenler bir daha düşünsün. Kendileri söylüyor, önümüzdeki günlerde kriz daha fazla büyüyecek diye.

ESENYURT'TAN BİR TEKSTİL İŞÇİSİ

MİB Bursa Meclisi toplandı

Metal İşçileri Birliği (MİB) Bursa Meclisi toplandı. Toplantıda, ülkedeki kriz başta olmak üzere bir dizi gündem başlığı üzerine konuşuldu, tartışmalar yürütüldü.

Gündem, krizin işçi sınıfına kesilen faturasının başlıkları anlatılarak açıldı. Gerek genel gerekse fabrikalar özgülünde yaşananlar paylaşıldı. Toplantıya katılan işçiler bu konuda düşüncelerini ifade ettiler. Faturanın ne denli ağır, mücadele etmenin ne kadar önemli olduğu vurgulandı.

Akabinde de mücadele perspektifi ve somut öneriler üzerinde tartışmalar yürütüldü. 4 ana başlıkta ifade edilen talepler etrafında nasıl mücadelelerin geliştirileceği anlatıldı, tartışıldı.

Anlamli ve verimli geçen toplantı ortaklaşilan kararların ardından sona erdi.

Mahle Metal'de grev kararı alındı

İzmir Gaziemir'deki Ege Serbest Bölgesi'nde bulunan ve otomotiv için piston üretimi yapan Alman menşeli Mahle Metal fabrikasında toplu iş sözleşmesinde (TİS) anlaşma sağlanamayınca, fabrikada yetkili DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikası grev kararı aldı.

550 işçiyi kapsayan TİS görüşmesinde sendikanın yüzde 30 ücret artışına patronun yüzde 23 zamlı karşılık vermesi anlaşmazlık nedeni oldu.

Grev kararı, fabrika önünde yapılan eylemle duyurulurken, 55 gün içerisinde anlaşma sağlanamazsa, işçiler üretimi durdurarak greve çıkacak.

İzmir'de 'Kriz ve İşçi Sınıfı' paneli

Ege İşçi Birliği'nin (EİB), 'Kriz ve İşçi Sınıfı' başlıklı paneli 21 Ekim'de Fuar Gençlik Tiyatrosu'nda Prof. Dr. Fuat Ercan, araştırmacı-yazar Temel Demirel'in katılımıyla gerçekleşti.

Panel Prof. Dr. Fuat Ercan'ın 'Türkiye kapitalizminin krizleri' sunumuyla başladı. Ercan Türkiye kapitalizminin krizlerini değerlendirerek 2008 ve 2018 arasındaki süreci değerlendirdi. "Kapitalizm krizde ve Türkiye de kapitalizmin krizlerini yaşıyor. Aslında toplumsal yaşamın krizi doğrudan siyasal iktidarın da krizidir" dedi.

"Krizler kimileri için fırsata, kimileri için de açlık ve yoksulluğa dönüşür" diyerek Koç Holding'in 2008 krizini fırsata çevirerek kârını arttırdığını belirtti.

"Kapitalizmin krizi, kanser hücrelerine benzer. Küçük başlar bir süre sonra kesin müdahale edilemezse insanlığı yok eder" diyerek krize karşı mücadele yöntemlerine değindi.

Temel Demirel ise 'Krizin sonuçları ve yansımaları' başlıklı sunumunda kri-

zi atlatmanın ve çözümün tek yolunun sınıfsal olduğunu belirtti. Kadın sorunu, çevre sorunu, Kürt sorunu mücadelesi yürütenlerin de sınıfsal zeminde buluşmadıkları sürece geçici çözümlerle sınırlanacağını ifade eden Demirel "Kapitalist emperyalist sistem bu sorunları yeniden üretecek" dedi.

"İşçi sınıfını fabrikalarda, havzalarda örgütlediğiniz sürece, mahallelerinde onlara ulaşmadığınız sürece krize karşı mücadele edemezsiniz" diyerek krize mücadelenin kapitalizmle mücadeleden ayrı düşünülmemeyeceğini söyledi.

"Kapitalizmde reformu savunanlar yarın tekrar aynı sorunu yaşayacaklardır" diyerek kapitalizmden kurtulmak gerektiğine vurgu yaptı. Bunun da ancak işçi sınıfı iktidarında mümkün olacağını vurguladı. Devrimci partinin önemine dikkat çekti.

"Sokağa çıkmayı başardığımızda işçi sınıfı çözümü gösterecek" diyen Demirel krize karşı mücadelenin kapitalizme

karşı, emperyalizme karşı mücadeleyle aynı olduğunu söyleyerek konuşmasını bitirdi.

İkinci bölümde Ege İşçi Birliği adına yapılan sunumda, krize karşı örgütlenme ve mücadele yöntemlerine değinildi.

EİB temsilcisi, 3. havalimanı işçilerini örnek vererek "İşçiler buldukları havzalarda, fabrikalarda birim birim komitelerini kurmalı, kendi talepleri etrafında bir araya gelmelidir. Burada görev öncül işçilere düşmektedir" vurgusu yaptı. İşçilerin bağımsız taban örgütlülükleri oluşturarak sendikalarda söz sahibi olması gerektiğini söyledi.

"İşçiler sınıfın bağımsız politikası etrafından birleşmeli, sınıfa karşı sınıf ilkesinden şaşmadan yol yürümelidir" vurgusu yaparak krize karşı taleplerini sıraladı.

Son olarak serbest kürsüde işçiler söz alarak yaşadıkları deneyimleri ve çözüm yollarını aktardı.

Gebze'de kriz protestosu: Faturayı ödemeyeceğiz!

Gebze Sendikalar Birliği, krizin faturasının emekçilere ödetilmesine karşı 23 Ekim'de eylem yaptı.

Sendikalar, partiler ve kitle örgütleri, saat 16.00'da eski Öğretmenevi'nde toplanarak kortejler halinde Kent Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşte Gebze Sendikalar Birliği, Flormar işçileri, BBS işçileri, Nakliyat-İş, TÜMTİS, Umut-Sen, Eğitim Sen, Tez Koop-İş, Çelik-İş, BDSP, Sınıf Tavrı, Lastik-İş, İlerici Kadınlar Derneği, HKP, ÜİD-DER yer aldı.

Yürüyüş boyunca kitle "Mezarda emekli olmayacağız!", "Flormar işçileri kazanacak!", "Krizin faturasını ödemeyeceğiz!", "BBS işçileri yalnız değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!" sloganlarını attı.

Kent Meydanı'na varıldığında, Gebze Sendikalar Birliği adına Süleyman Akyüz tarafından basın açıklaması okundu. "Sermayenin çıkarlarını düşünen politikalar ve sıcak paraya dayalı günü kurtaran önlemler, ekonomiyi karaya oturtmuştur" denilen açıklamada, sermayenin "aynı gemideyiz" söylemine tepki gösterildi. Açıklamada krizin işçi ve emekçiler üzerinde yarattığı etkilere değinilerek, "Hükümetin açıkladığı programlarla halkımızdan fedakarlık beklemesi ve kemer sıkma önlemlerine başvurması kabul edilemez. Fedakarlık yapması gerekenler, yıllardır büyük kazançlar elde eden sermaye kesimi ve işverenlerdir" denildi.

Kriz karşısında emekçilerin taleplerinin aktarıldığı açıklamada, "Krizin sorumlusu biz değiliz, faturasını biz ödemeyeceğiz. Kriz fırsatçılığına ve sermaye yanlısı düzenlemelere son verilsin" ifadelerine yer verildi.

Sınıf devrimcileri eyleme "Krizin faturası patronlara! / BDSP" yazılı pankartla katıldı.

DEV TEKSTİL de "Greif işçi sınıfının davasıdır, yargılanamaz!" şiarlı bildirileri eyleme katılan işçi ve emekçilere dağıttı. Greif davasına çağrı yapan DEV TEKSTİL, sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısında bulundu.

Eylemde Metal İşçileri Bülteni ile Petrokimya İşçileri Bülteni de dağıtıldı.

Flormar işçileriyle coşkulu ve kitlesel dayanışma

Petrol-İş ve Nazım Hikmet Kültür Merkezi, Flormar direnişçileriyle dayanışmak için 23 Ekim'de etkinlik düzenledi. Coşkulu geçen etkinliğe 2 bine yakın kişi katıldı.

"Flormar değil direniş güzelleştirir!" şiarıyla düzenlenen ve sunuculuğunu Enver Aysever'in yaptığı etkinlikte direnişçi işçiler tarafından konuşmalar yapıldı. Flormar direnişçilerinin yanı sıra, Cargill

ve BBS'de direnen işçiler de etkinlikte konuşma yaptı.

Greif işçileri adına DEV TEKSTİL temsilcisi tarafından yapılan konuşmanın ardından, 3. havalimanında kölelik koşullarına karşı yapılan eylemlerin ardından tutuklanan DİSK'e bağlı Dev Yapı-İş Sendikası'nın genel başkanı Özgür Karabulut'un gönderdiği mektup okundu. Serap Yağız, Dilan Aydın, Emin İğüs, Ender Yiğit,

Kerem Aktan, Levent Ülgen, Nejat Yaşağulları, Orhan Aydın, Müfit Can Sancı ve Ufuk Karakoç da direnişçi işçilerle dayanışmak için etkinliğe katılırken, Yapımcılar Müzik Grubu da etkinlikte yer aldı.

Etkinlik girişinde Flormar işçileriyle dayanışma standı açıldı. Ayrıca DEV TEKSTİL de "Gre(if)v yargılanamaz!" şiarıyla yürüttüğü faaliyet kapsamında girişte imza standı açtı.

“Yanıdayız Derneği” kimin yanında?

Geçtiğimiz haftalarda kadınlar için kurulan bir derneğin tanıtımı yapıldı ve kampanya filmi gösterildi. Filmde derneğin hedefi şu sözlerle anlatılıyor:

“Ailede, işte, dışarıda şiddetin her tür-lüsü sona erene kadar, eğitimde cinsiyet eşitliği sağlanıncaya kadar, hayatlarını özgürce yaşayabilmeleri için, cinsiyete dayalı ayrımcılığa neden olan her türlü engelle mücadele etmek için, işe alım ve terfilerde cinsiyet eşitliğinin sağlanması için, dilde cinsiyet ayrımcılığının bitmesi için, siyasette eşit temsil edilmeleri için, ev sorumluluğunu paylaşmak için, ekonominin her alanında etkin ve aktif rol almaları için, toplumsal cinsiyet eşitliği mücadelesinde kadınların yanıdayız!”

Toplumsal yaşamın her alanında kadına yönelik ayrımcılığa itiraz eden bu derneğin ismi “Yanıdayız Derneği.” Bir kadın ve kırk erkek tarafından Mayıs ayında kurulan derneğin tanıtımı geçtiğimiz ay yapıldı. Söylemde kadının özgürlüğünü ve eşitliğini savunan derneğin kurucularının -görüntüyü renklendiren birkaç sanatçı ve köşe yazarını çıkarırsak- ortak paydası ise “işadami” olmaları. Kimler yok ki aralarında... Borusan Holding yönetim kurulu başkanı, Eczacıbaşı yönetim kurulu üyesi, Aksa Akrilik Holding başkanı, Federal Moğul yönetim kurulu üyesi, Arkas Holding yönetim kurulu başkanı, Tekno-Sa yönetim kurulu üyesi, Mavi Jeans CEO’su, Sabancı Holding Çimento Grup başkanı, Sun Tekstil patronu, Suteks yönetim kurulu üyesi, Penti çorapları patronu, Procter&Gamble CEO’su vb., vb...

TÜSİAD üyesi şirketlerin kimi yöneticileri ile TÜSİAD’da çalışmış kimi insanların kurucusu olduğu “Yanıdayız Derneği”, yani Türkiye burjuvazisinin temsilcileri tarafından kurulmuş olan bu dernek, “Türkiye’de tam eşitlik sağlanması için erkekleri hedef alan çalışmalar

“Yanıdayız Derneği”, kadın sorununun çözümünde “erkeklerden başlamak gerektiği” fikrinden yola çıkılarak 40 erkek tarafından kurulmuş. Ancak bileşimiyle, programıyla ve ortaya koyduklarıyla bu dernek, kadınların değil, kadın işçilerin hiç değil, tam da bu soruna bizzat kaynaklık eden, bu sorunu döne döne üreten sermaye düzeninin ve sermaye sınıfının çıkarlarının yanındadır.

yaparak toplumsal cinsiyet eşitliğindeki dönüşümü hızlandırmayı amaçlıyor”-muş!

Kapitalist toplumda cinsiyet eşitsizliği tam da sınıfsal eşitsizlik üzerinden yükseliyor, tüm zenginliklerini toplumdaki her türlü eşitsizliğe ve sınıf sömürsüne borçlu olan kapitalist patronlar, kalkıp cinsiyet eşitsizliğini hedefleyen açıklamalarla ortaya çıkıyorlar. Bunun nasıl bir ikiyüzlülük ve arsızlık olduğunu anlamak için, imzacıların kendi şirketlerinin bünyelerinde yaşanan birkaç örneğe bakmak bile yeterli.

Kadınların hak eşitliğinden bahseden ve başka projelerin altına da imza atan Borusan’a bağlı Güven Elektronik’te ağırlıklı olarak kadın işçiler çalışıyorlar ve haklarını ancak sergiledikleri direniş ile alabildiler.

Kadınlara yönelik baskı ve şiddete karşı çıkanlar, kendi şirketleri bünyesinde mobbingin en alasını uyguluyorlar. Tekno-Sa ve Procter&Gamble’de yaşananlar, bunun yansıyan örnekleri.

Derneğin bildirgesinde, kadınların siyasal yaşama katılımının teşvik edilmesinden, milletvekili, bakan vb. olmalarının desteklenmesinden bahsediliyor. HDP’den milletvekili aday olan bir kadın işçi Penti Çorap’tan tam da bu gerekçeyle işten çıkartıldı.

“Yanıdayız Derneği”, “cinsiyet eşitsizliği”ni ortadan kaldırmayı değil, mevcut sistemi sürdürülebilir kılmayı, kadının emeğini ve enerjisini sermayenin çıkarları doğrultusunda en iyi şekilde değerlendirmeyi hedeflemektedir. Kuruluş bildirgesinde yer alan; kadına ve çocuğa yönelik şiddetin sonlandırılması, toplum-

sal cinsiyet eşitsizliği farkındalığının artırılması, kadınların karar alma süreçlerine katılımının artırılması, eğitimde cinsiyet ve fırsat eşitliği, ev emeğinde ortaklık, iş hayatında daha çok kadın, maddeleri tam da bu amaca hizmet etmektedir.

Derneğin başkanı olan Nur Ger’in derneğin kurulmasından bir ay önce “TÜSİAD çalışma grubu” adına ifade ettikleri de, aslolanın sermayenin çıkarlarını gözetmek olduğunu ortaya seriyor. Nur Ger, TÜSİAD adına kreş konusunda devlete, “biz kreşi ödeyelim, siz asgari ücretin %50’si oranında SGK ve vergi muafiyeti uygulayın” diyor. 2,5 yıllık bir projenin hükümete kabul ettirilmesi ve torba yasada yer alabilmesi, “kadın istihdamının artırılması” açısından başarı olarak sunuluyor.

“Yanıdayız Derneği”, kadın sorununun çözümünde “erkeklerden başlamak gerektiği” fikrinden yola çıkılarak 40 erkek tarafından kurulmuş. Ancak bileşimiyle, programıyla ve ortaya koyduklarıyla bu dernek, kadınların değil, kadın işçilerin hiç değil, tam da bu soruna bizzat kaynaklık eden, bu sorunu döne döne üreten sermaye düzeninin ve sermaye sınıfının çıkarlarının yanındadır.

İş gücünde kadın-erkek eşitsizliği

Kapitalist düzende ucuz ve yedek iş gücü olarak görülen kadınların işgücüne katılımı erkeklere oranla daha az gerçekleşiyor. Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü’nün (OECD) eğitim araştırmasının değerlendirme raporu bu du-

rumu bir kez daha gösterdi.

OECD’nin 35 ülkeyi kapsayan ‘Eğitime Bir Bakış 2018’ araştırmasına ilişkin yayınlanan değerlendirme raporunda, üniversiteli genç erkeklerin işgücüne katılımı yüzde 89, kadınların ise yüzde

80. Her 30 akademisyenden 20’si erkek olurken, yalnızca 10’u kadın.

Öte yandan ilkokuldan yükseköğrenime dek öğrenci başına masraflar artarken kamu bütçesinden eğitime destek gitgide azalıyor.

Gericiliği susturmak, krizin faturasını ödememek için mücadeleye!

Bilindiği gibi Erdoğan ve AKP'sinin, krizin faturasını emekçilere yükleme hesabı çerçevesinde kemer sıkma politikaları ekonomik programların başına koyuldu. Kamuda tasarruf adı altında işçi ve emekçileri hedef alan tasarruflara gidiliyor. İşçi ve emekçilerden alınan vergiler alabildiğine arttırılmasına rağmen sermaye iktidarının derdine deva olmaya yetmemekte, bütçe açıkları büyümekte, yeni kesinti başlıkları aranmaktadır. Bunlardan biri de sosyal yardımlar alanıdır. Ancak bu durum yaklaşan yerel seçimler öncesinde AKP'yi zorlamaktadır. Zira hem yoksulluğun sınıfsal nedenlerini körelterek hem de iktidara oy desteği olarak özel bir propagandaya dönüştürdükleri sosyal yardımlardan kısıntıya gidilmesi AKP'nin "kitle çalışmasını" zora sokacaktır. Bunun için de yeni manipülasyon yollar aramaktadırlar.

AKP'nin gerici aklı bir taşla iki kuş vurma hesabıyla buna bir çözüm bulmakta zorlanmamıştır. Bir kez daha kadınlar hedef tahtasına konularak, esas dertleri olan sosyal yardımları kısma amaçlarına ulaşmak hesabındadırlar.

Bunun propaganda çalışmaları başlamış bulunuyor. Bir üniversite açılışında güya bir anısını anlatan Binali Yıldırım, "... yaşlı bir amca geldi... Hanımlara para veriyorsunuz kimse yüzümüze bakmıyor, evlenemiyoruz" şeklinde konuşup, ardından sorunu devletin "sosyal" görevine bağladı: "Sosyal devletin de ölçüsünü, ayarını yerinde tutmakta fayda var." Esasta bu, krizin faturasını yoksul kadınlara yüklemenin "ayarısı"dır.

Öncelikle vurgulamak gerekir ki, Bi-

nali Yıldırım'ın anlatımında kast ettiği yardım, eşleri vefat eden kadınlara iki ayda bir verilen 550 TL'dir. Bunun koşulu da başvuru evde kimsenin sigortasının olmamasıdır. Çalışma imkânlarından en az kadınların faydalanabildiği mevcut koşullarda eşleri öldüğünde kadınların alacağı bu paranın hiçbir ihtiyaca yanıt olmayacağı ortadadır. Sanki ortada kadınlara tek başlarına yaşamlarına yetecek bir ücret veriliyormuş yanlış algısı yaratılmaktadır.

B. Yıldırım, toplumdaki gerici ataerkil kültürün zihinlerdeki yerleşik algısının da yardımıyla bu pişkinlikle konuşabiliyor. Bu zihniyet, yoksul kadınların yaşadığı mağduriyet gerici için fırsata dönüşsün, aynı zamanda krizin faturası emekçilere yıkılırken bu gerici bahaneyle sosyal yardımların kesilmesine ses çıkmasını istiyor.

Öte yandan AKP iktidarı bu örneğiyle kadınlara yönelik gerici bakışını bir kez

daha ifşa etmiştir. Kim olduğu belirsiz "yaşlı amcalar" mağdur edilmesin diye yoksul kadınlara evlilik dışında bir çıkış yolu gösterilmemektedir. Kadınların çalışma yaşamına katılımının önündeki engelleri kaldırmak din istismarcılarının derdi olmadığı gibi tam tersine daha fazla toplumsal yaşamdan dışlamanın hesabını yapıyorlar. Kadın hak ve özgürlük alanını tamamen yok etmeye çalışıyorlar. Zira bu şekilde kadınları gerici politikalarına yedeklemek daha kolay hale geliyor. Eğer "yaşlı amcalar" gerçekten önemsiyorlarsa bunun yolu ihtiyaca uygun, nitelikli, ücretsiz yaşlı bakım yurtları yapılmasıdır. Oysa onlar böylesi sosyal çözümleri masraf görmekte ve bunu da kadınlar üzerinden bedavaya getirmektedirler. Sermaye devletiyle gericiğin çıkarlarının iç içeliğinin bir başka yönü de budur.

Kadınları toplumsal yaşamda ikincil gören, aile adı altında eşe, babaya

bağımlı kılan, başta çalışma özgürlüğü olmak üzere temel hak ve özgürlüklerinden koparan bu sistemde gericiği susturmanın yolu ise örgütlü mücadeleden geçiyor. Onlar çeşitli yol ve yöntemlerle hak ve özgürlükleri yok edip kadınları köleleştirirken, işçi ve emekçi kadınlar her zamankinden daha fazla sesini çıkarmalıdır. Daha fazla toplumsal yaşamın içinde olmalı, bunun için de mücadele taleplerini daha örgütlü haykırmalıdırlar.

İşçi ve emekçi kadınlar çalışma yaşamındaki engellerin, ayrımcılığın, güvencesizliğin son bulması için, insanca yaşama yetecek ve eşit işe eşit ücretler için, çocuk bakımının toplumsal yanısıra gözetilerek çalışma ve yaşam alanlarında ücretsiz, nitelikli kreş hakkı için, gericiğin prangalarını parçalamak ve krizin faturasını ödememek için mücadelenin ön saflarındaki yerlerini almalıdırlar.

Afyon, İzmir ve Bursa'da üç kadın katledilirken Kayseri'de ise bir kadın ayrıldığı eşi tarafından silahla vurularak ağır şekilde yaralandı.

Afyon'da Seval Sargün adındaki kadının evlenme hazırlığı yaptığı Bayram A. tarafından öldürüldü. Bayram A.'nın Sargün ile birlikte yanındaki arkadaşı Ali İhsan Doğu'yu da bıçakladığı ve olay yerinden kaçtığı belirtildi.

Olay yerine gelen sağlık ekipleri ilk müdahalenin ardından yaralıları Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hastanesi'ne kaldırdı.

Ancak Seval Sargün yaşamını yitiren Ali İhsan Doğu'nun ise durumunun

Kadın cinayetleri sürüyor

ciddiyetini koruduğu belirtildi.

Kayseri Kocasınan'da boşanma aşamasında olan Murat Cuntar, hakkında uzaklaştırma kararı olmasına rağmen 'barışma' bahanesiyle eşinin evine gitti.

Ancak sürekli şiddete maruz kaldığı için ayrılma kararı alan T.G.C. 'barışma' isteğini reddettiği için Murat Cuntar tarafından silahla göğsünden vurularak ağır yaralandı.

Ağır yaralanan kadın Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi acil servisine kaldırıldı.

olarak tedavi altına alınırken kaçan Murat Cuntar ise polisler tarafından yakalandı.

21 Ekim sabahı da **İzmir'de** Dokuz Eylül Mahallesi 321 Sokak'ta Havva Çay isimli kadın evinde öldürülmüş olarak bulundu.

Alt katta oturan baba, kızından haberi alamayınca kızının evine girdi. Kızını kanlar içinde yerde yatarken bulan baba sağlık ekiplerine haber verdi. Sağlık ekipleri Çay'ın yaşamını yitirdiğini tespit etti. Tek bıçak darbesiyle katledilen

Çay'ın cansız bedeni İzmir Adli Tıp Kurumu Morgu'na kaldırıldı.

Bursa'da bir kadın 22 Ekim sabahı işe giderken eski eşi tarafından 18 bıçak darbesiyle öldürüldü. İşe gitmek için evden çıkan 38 yaşındaki Özlem Meşeli eski eşinin saldırısına uğradı. Hasan Gündoğdu, merkez Yıldırım ilçesi Mimar Sinan Mahallesi Selvi Sokak'ta Meşeli'nin önünü kesti. Bir süre yaşanan tartışmanın ardından Gündoğdu Meşeli'yi 18 yerinden bıçakladı. Ardından ise kadının çantasını alarak kaçtı. Acil sağlık ekipleri yaralı kadını hastaneye kaldırırsa da Meşeli yaşamını yitirdi.

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

- * İşten atmalar yasaklansın!
- * İş saatleri düşürülsün!
- * Dolaylı vergiler kaldırılсын!
- * Borsa, rant, faiz gelirleri vergilendirilsin!
- * Krizin kayıplarını önlemek için ücret ve maaşlar arttırılсын!

